Άγιοι
αποστόλοι
Σίμωνα
Σηλυμβρία

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγ. Σίμωνος (Τῇ ἀγκάλῃ Κυρίου...)
ἐπιφορχιώτ ἦχε „ἡ τὴν δε πρόσκαιρον ζωὴν ἀντας
λησαμένην", ἦχι δὲ ὡς ἐλεημοσύνης „ἡ τὴν Ι' ...

Πράσον 11/24 Ιαν. 1933 (+Σ)
12/25 ″

δ[illegible] (τὴν δε) [illegible] Μικ.
[illegible]) Γεννάρων [illegible] [illegible]
[illegible]

Αθ(Αγρ. Π) 19/1 [illegible] 2 (+Σ)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

124

Οἶκοι 24 εἰς τὴν Ὁσίαν καὶ θεοφόρον Μητέρα ἡμῶν "Ξένην"

Κοντάκιον "Τῇ ὑπερμάχῳ".

Ταῖς ὑπερφώτοις μαρμαρυγαῖς λαμπρυνθεῖσα ἔνδοξε,
Κατεδουλώθης τὴν ψυχὴν τῷ θείῳ ἔρωτι,
Καὶ πάντα κατεμάρανας πάθη τῆς σαρκός Σου.
Ὅθεν γέγονας Τριάδος θεῖον τέμενος
Καὶ παρίστασαι αὐτῇ καθικετεύουσα
Τῶν βοώντων Σοι· Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄγγελος καθωράθης ἐν γῇ τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἄγγελος βιώσασα Ξένη (ἐν γῇ) Ἰσάγγελον γὰρ πολιτείαν ἐπὶ γῆς σαφῶς ἐπεδείξω Πανσέμνε, τοὺς πάντας καταπλήττουσα καὶ προτρέπουσα βοᾶν Σοι ταῦτα.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας διαυγεστάτη σελήνη
Χαῖρε, τῆς εὐσεβείας ἡ λαμπροτάτη σαγήνη.
Χαῖρε, τὸ τῆς Ρώμης σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα
Χαῖρε, τὸ τῶν Μυλάσων εὐκλεὲς περιήχημα.
Χαῖρε, ἡ κορωνὶς ἀσκητῶν καὶ Ὁσίων,
Χαῖρε, ἡ βασιλὶς τῶν ἀθλούντων γυναίων.
Χαῖρε, ἡ σεπτὴ μυροθήκη τοῦ Πνεύματος
Χαῖρε, ἀρετῆς κανὼν ἀκριβέστατος
Χαῖρε, τῆς ἡσυχίας τὸ ἄνθος τὸ εὔοσμον
Χαῖρε, τῆς ἀκτησίας ὁ πλοῦτος ὁ ἔντιμος.

Χαῖρε, ἡ ἡμῶν κραταιὰ προστασία
Χαῖρε, τῶν αὐτῶν πρὸς Θεὸν θερμὴ πρεσβεία.
Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

Βλέπων σου τὸ ὡραῖον, τῆς ψυχῆς ὁ Δεσπότης, ἑαυτῷ προσαρμόσαι ἔσπευσε· καὶ νυμφίῳ δοθεῖσα ἁγνῷ, ἀμίαντόν σου τὸ σῶμα ἐτήρησας αὐτῷ ἀκολουθήσασα, καὶ θερμῶς βοῶσα, Ἀλληλούϊα.

Γέλως σοι καθωράθη ἡ τερπνότης τοῦ κόσμου ἡνίκα τὴν ψυχὴν ἐφωτίσθης· καὶ στέγης ἀποστᾶσα πατρικῆς τόπους πολλοὺς ἀγνώστους διήμειψας, ὡς χελιδὼν ἡδύφωνος τὸ ἔαρ τῆς μετανοίας κηρύττουσα καὶ ἀκούουσα ταῦτα.
Χαῖρε, τῆς μετανοίας ἡ μεγαλόφωνος σάλπιγξ,
Χαῖρε, τῆς σωτηρίας ἡμῶν θεία φόρμιγξ.
Χαῖρε, τῆς πίστεως τὸ ἀμάραντον ἄνθος,
Χαῖρε, τῆς εὐψυχίας τὸ ἡδύτατον εὖχος.
Χαῖρε, τῶν πλανωμένων ὁ ἀχείμαστος ὅρμος.
Χαῖρε, τῶν εὐσεβούντων ὁ πολύχαρμος κόσμος.
Χαῖρε, τῶν ἀρετῶν καθαρὸν ἐνδιαίτημα,
Χαῖρε, τῶν μοναστῶν καλλονὴ καὶ ἑδραίωμα
Χαῖρε, ἡ πλουτοῦσα χαρισμάτων ἐνθέων
Χαῖρε, ἡ ταπεινοῦσα τὴν ὀφρὺν τῶν ἀθέων.
Χαῖρε, ἡ ἀμβλύνασα τοῦ Βελίαρ τὰ κέντρα,
Χαῖρε, ἡ πηγάζουσα ἡμῖν θεῖα ῥεῖθρα

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

126

Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

Δέδοταί σοι, θεία ἀμοιβὴ ὥσπερ ἦλθες, ψυχῶν πολλῶν σωτηρία. Παρθένων γὰρ χορὸν τῷ Θεῷ ὡς πιστὸν προσῆξας καλλιέργημα, ἐνθουσιώσασα αὐταῖς τὰ θεῖα μελῳδήματα καὶ βοῶσα σὺν αὐταῖς Ἀλληλούϊα.

Ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὥσπερ ἥλιος Σιών, φωτίζουσα πιστῶν τὰς καρδίας. Καὶ τῷ φωτὶ τῶν πράξεων φαιδρύνεις τῶν πιστῶν τὰ αἰσθήματα ἐγείρουσα ἐξ ὕπνου ἀμελείας τε βοῶντά σοι ἐν ψυχῇ ταῦτα.

Χαῖρε, τῆς ἡμῶν ἀβλεψίας ὁ λύχνος
Χαῖρε, τῆς ἡμῶν σωτηρίας τὸ τεῖχος,
Χαῖρε, ἡ κρηπὶς εὐσεβοῦς πολιτείας,
Χαῖρε, ἡ μύστις ὑψηλῆς θεωρίας.
Χαῖρε, τὸ εὖχος ἡμῶν τὸ φαιδρότατον
Χαῖρε, τὸ κρίνον Μεγαρέων τὸ εὔχροον.
Χαῖρε, δι' ἧς κατῃσχύνθησαν δαίμονες,
Χαῖρε, δι' ἧς ἐστέφθησαν μάρτυρες.
Χαῖρε, τὸ θεῖον τοῦ Πνεύματος ὄργανον
Χαῖρε, τῶν πιστῶν ἀσφαλὲς καταφύγιον
Χαῖρε, ἡμῶν ἡ πιστὴ Πολιοῦχος,
Χαῖρε, ἡ παντοίων ἀρετῶν ταμιοῦχος.
Χαίροις, Μῆτερ Πανόλβιε.

Σκήνωμα τοῦ Σοῦ Νυμφίου ἀστράπτουσα φαιδρῶς, φερωνύμως Ξένη ἐγεννήθης· καί πάσης προσπαθείας κοσμικῆς σεαυτήν ἐκκαθάρασα γέγονας ναός τοῦ θείου Πνεύματος βοῶσα ἐκ καρδίας, Ἀλληλούϊα.

Ἤστραψας ἐν τῷ κόσμῳ τῶν θαυμάτων ἀκτῖσι φωτίζουσα τήν ὑφήλιον πᾶσαν· καί ταῖς βολαῖς τῶν ἄθλων Σου Φαραώ τόν νοητόν ἐναπέπνιξας, εἰς ὕψος ἐπαιρόμενον ἄμετρα, διό Σοι βοῶμεν·

Χαῖρε, τῶν θαυμάτων πηγή ἀνεξάντλητε,
Χαῖρε, τῶν δογμάτων κρηπίς ἀπερίτρεπτε,
Χαῖρε, ποταμέ ζωηρρύτων ναμάτων
Χαῖρε, κιβωτέ τῶν Χριστοῦ διδαγμάτων,
Χαῖρε, ἡ ἄνθος ὡραῖον τῆς ἐγκρατείας,
Χαῖρε, ἡ ἔμψυχος στήλη τῆς Παρθενίας,
Χαῖρε, περιστερά ἡ φέρουσα μετανοίας τό κάρφος,
Χαῖρε, ἡ διώξασα τῆς ψυχῆς ἅπαν πάθος
Χαῖρε, Χριστοῦ εὐωδεστάτη θυσία
Χαῖρε, πιστῶν φαεινοτάτη λυχνία.
Χαῖρε, δι' ἧς ὀρθοῦται εὐσέβεια
Χαῖρε, δι' ἧς τροποῦται δυσσέβεια

Χαίροις Μήτερ Πανόλβιε.

Θαύμασι καί σημείοις διέλαμψας Ξένη λάμπουσα ἐν νυκτί ἀγνωσίας. Ὅθεν Σέ ὁρῶντες οἱ λαοί προσέτρεχον τῇ πίστει φωτιζόμενοι καί

γνῶσιν παρά Σοῦ λαμβάνοντες ἐβόων τῷ ἐν ὑ-
ψίστοις Ἀλληλούϊα.

Ἴδον παῖδες Μεγάρων ἐν τῇ Σῇ παρουσίᾳ
ἄγγελον αὐτοῖς ἐκπεμφθέντα πρὸς Θεοῦ, καὶ ἔκ-
θαμβοι πρὸς Σὲ ἐκπλήσσονται δεόμενοι τὸν και-
νὸν καὶ ἄφραστον βίον Σου βοῶντες ἐκ ψυχῆς ταῦτα:

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας δομῶν ἡ ἔγερσις
Χαῖρε, τῆς ἡμῶν σωτηρίας ἡ πρόξενος.
Χαῖρε, ὁ μεγίστανος τῆς πίστεως βότρυς,
Χαῖρε, τῆς οὐρανίου σοφίας ἡ μύστις
Χαῖρε, ἡ τῷ πνεύματι ἀνοίγουσα οὐρανόν,
Χαῖρε, ἡ τῷ στόματι μεγαλύνασα Χριστόν,
Χαῖρε, νοῦς ὁ [illegible]
Χαῖρε, ἡ ἀσκήσασα τὸν βίον τῶν ἀγγέλων.
Χαῖρε, ἡ τῶν ἀρετῶν κοσμηθεῖσα ἀγλαΐαις,
Χαῖρε, ἡ τῶν πονηρῶν καθαιροῦσα πανουργίας
Χαῖρε, ἡ τὸν Χοῦν τῷ Χοῒ ἐγκαθοῦσα
Χαῖρε, ἡ τῷ Νῷ τῷ Νοῒ ἁρμοσθεῖσα

Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

Ἦχος ~~πλ.~~

Κύματα ἀμφιβολιῶν λογισμῶν τὴν ψυχήν Σου
ἐκταράττοντα ἀφθῆσαν, ὅτε ἐν κατανύξει ψυ-
χικῇ γονυπετὴς προσευχομένη ἵστασο, ὁ
Παῦλος καὶ ἄγγελος ἐπέστη Σοι διδάσκων Σε
βοᾶν Ἀλληλούϊα.

128

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

λύχνος τοῖς ἐν τῷ σκότει τῶν παθῶν ἀνεδείχθης
φωτίζουσα ἐξ ἁγνείας τῷ φέγγει καί φωτισμόν πα-
ρέχουσα διώκεις τῶν παθῶν τά σκοτήματα τοῖς
ἐπικαλουμένοις Σε καί βοῶσί Σοι ἐμψύχως ταῦτα:

Χαῖρε τῶν ἐν ἁμαρτίαις ὁδός ἡ σωτήριος,
Χαῖρε, τῶν ἐν μετανοίᾳ ὁ παρήγορος ἄγγελος.
Χαῖρε, τῶν ἀθλητῶν καί ὁσίων ἐφάμιλλε,
Χαῖρε, τῶν ἁγίων ἀγγέλων ὁμόσκηνε.
Χαῖρε, ἡ γεωτίνασα τή φρένα ἐμφανείᾳ τῆς σαρκός
Χαῖρε, ἡ νεκρώσασα τά πάθη θεωρίᾳ τοῦ νοός.
Χαῖρε, δι' ἧς ἅπας κόσμος φωτίζεται,
Χαῖρε, δι' ἧς πᾶσα πλάνη ἐκσβέννυται.
Χαῖρε, ἡ καταπέμψασα ἡμῖν τάς χάριτας,
Χαῖρε ἡ ὑποδείξασα ἡμῖν τρίβους ἁγίας.
Χαῖρε, ἡ φωνήσασα τῷ ἄλσει γονιασμόν ἡσυχίας,
Χαῖρε, ἡ κηρύξασα τῷ κόσμῳ ὁρουλισμόν εὐσεβείας
Χαίροις Μῆτερ Πανσέβιε.

Μεμηνώς ὁ δολιόφρων κατά Σοῦ, ὁπηνίκα τῆς ψυ-
χῆς Σου τό ἄπονον εἶδε: καί μυρίοις τρόποις εὐθύς
ἐπειρᾶτο συλῆσαί Σε ὁ δόλιος· ἀλλ' ἔστης ἀπερί-
τρεπτος αὐτόν καταισχύνουσα καί βοῶσα

Ἀλληλούια.

Νέαν ζωήν μαθοῦσαι διά Σοῦ Πανσεβία αἱ ὁσι-
αι Σου παρθένοι εὐθέως πάντα τά τῆς γῆς κατα-
λείψασαι δοξικήν ὁδόν σύν Σοί ἐπορεύθησαν,

τῷ πόθῳ Κυρίου πτερούμεναι καὶ ἀκούουσαι
ταῦτα:

Χαῖρε, τριὰς εὐσεβῶν γεννητόρων,
Χαῖρε, σειρὰς ὑπερλάμπρων ἀστέρων.
Χαῖρε, τῶν Μυράδων κινύρα ἡ τρίχορδος.
Χαῖρε, τῶν αὐτῶν τριὰς ἡ ὑπέρμαχος.
Χαῖρε, ἡ συστήσασα χορείαν εὐσεβῶν μοναζουσῶν
Χαῖρε, ἡ διδάξασα αὐτὰς τὴν οὐράνιον ὁδόν.
Χαῖρε, πάντες Σοὶ βοῶμεν καὶ γεραίρομεν λαμπρῶς,
Χαῖρε, ὅτι καταστέφεις πρεσβειῶν Σου ἱλασμούς.
Χαῖρε, δι' ἧς λυτρούμεθα ἐκ παντοίων κινδύνων,
Χαῖρε, δι' ἧς ὑψούμεθα τῶν τοῦ κόσμου ἡδέων,
Χαῖρε, τὸ ἄσμα τῆς ἡμῶν [illegible]
Χαῖρε, τὸ εὖχος ψυχικῆς σωτηρίας

Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

Ξένος πᾶσιν ἐτύχθη ὁ περίδοξος βίος τῆς Σῆς ἐκ γῆς ὠφελείας· Συνλεσθεῖσα γὰρ τὰ Χριστὸν τοὺς ξενωθέντας ἡμᾶς τῷ Θεῷ προσοικειώσας ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα τοὺς βοῶντας αὐτῷ Ἀλληλούϊα.

Ὄλβος παρὰ Κυρίου πνευματικῆς εὐψυχίας ἡ πόλις Σοὶ Μυράδων ἐδόθη· ἐγκατασπείρασα ἐν αὐτῇ τῆς εὐσεβείας σπόρον τὸν ἔνθεον καὶ ἀρδεύουσα ταῖς ῥοαῖς τῶν ἱδρώτων Σου βοῶσαί Σοι ταῦτα:

Χαῖρε, ἡ ῥήτωρ ἡμῶν καὶ διδάσκαλος,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

131 Χαῖρε, ἡ σεπτὴ πολιοῦχος καὶ ἔφορος.
Χαῖρε, πορφυρόχρυσον τῶν Μυλάσων ἀνάθημα,
Χαῖρε, Χαριτώνυμον τῆς Καρίας ἐντρύφημα.
Χαῖρε, ἡ κρήνη ἰωμένη τοῖς νοσοῦσι
Χαῖρε, ἡ πύλη τοῖς μετάνοιαν ποθοῦσι.
Χαῖρε, ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου τῆς εἰρήνης,
Χαῖρε, τὸ τεῖχος αὐτοῦ τῆς ἀγάπης.
Χαῖρε, ὁσίων γυναικῶν ἀκροθίνιον,
Χαῖρε, ἀθανάτων φυτὸν τὸ γεώργιον.
Χαῖρε ὅτι σὺν ἀγγέλοις τὸν Θεὸν δοξολογεῖς,
Χαῖρε, ὅτι τοὺς τιμῶντάς σε ἐπὶ γῆς ἐπισκοπεῖς.
Χαίροις Μῆτερ Πάνσεμνε.

Παμμάκαρ τῷ θεοσόφῳ ἐνηχοῦσα ποιμένι τοῖς ῥήμασιν αὐτοῦ καθυπείκουσα καὶ ἔργῳ τὸ αὐτοῦ πληροῦσα πρόσταγμα, εὐθέως τὰ Μύλασα καταλαμβάνεις σὺν ταῖς δύο παρθένοις καλιὰν πηξάμεναι καὶ βοῶσαι Ἀλληλούϊα.

Ῥείθροις τῶν σῶν ἱδρώτων ἐναπέσβεσας Μῆτερ, ζοφερὰς τῶν δαιμόνων ἐννοίας· καὶ σεαυτῇ ἐξύφανας ἱερὰν διπλοΐδα τῆς σῆς ἀσκήσεως φαιδρῶς παρισταμένη τῷ Νυμφίῳ Σου καὶ ἀκούουσα παρ' ἡμῶν ταῦτα:
Χαῖρε, ἡ οὐρανώσασα τὴν γῆν τῇ σῇ ἀσκήσει,
Χαῖρε, ἡ ἀναδείξασα ἀγγελικὴν τῇ σῇ μιμήσει.
Χαῖρε, τῶν σῶν φοιτητῶν τὸ πανέφορον ὄμμα.

Χαῖρε, τῶν σῶν ὑμνητῶν τὸ πανεύθετον στόμα·
Χαῖρε, τῆς εὐσταθείας ἡμῶν τὸ ἀκλόνητον τεῖχος.
Χαῖρε, τῆς εὐψυχίας ἡμῶν ὁ ἀδαπάνητος πλοῦτος,
Χαῖρε, ἡ χορὸν παρθένων Κυρίῳ προσάξασα,
Χαῖρε, ἡ τῶν δαιμόνων τὰ κέντρα ἀμβλύνασα.
Χαῖρε, τῆς ἀσκήσεως ἐργάτις ἡ ἔνθεος
Χαῖρε, τῆς ἐρήμου ἀηδὼν ἡ γλυκύθροος.
Χαῖρε, ἡ ἁγνείαν ἡμᾶς διδάξασα
Χαῖρε, ἡ εἰρήνην ἡμῖν πρυτανεύουσα

Χαίροις Μῆτερ Παναζένη.

Στέφανος ἐξαστέρων τοῖς αὐτοῖς καθωράθη, ὡς πολὺ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ· τῇ σῇ ὁσίᾳ προσευχῇ ἐνδόξως καὶ μακαρίως τιμῶσιν καὶ δόξαν τῷ ἐπουρανίῳ ζωογονεῖν ἔμελλες, βοῶσα Ἀλληλούϊα.

Τέλος προκαταγγέλλων σῆς τελειώσεως ὁ Δεσπότης ἐν νυκτί σοι ὀπτάνεται Ξένη· καὶ πρὸς τὴν ἄπονον Σε ζωὴν ἐπαξίως παρεσκεύασε. γέρα Σοι σεπτά προτεινόμενος καὶ πείθων ἡμᾶς βοᾶν Σοι αὖθις·

Χαῖρε, ἡ ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ ἀνατεθεῖσα,
Χαῖρε, ἡ τὰ κάλλη αὐτοῦ ἐρασθεῖσα.
Χαῖρε, τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀμνὰς ἡ ἄσπιλος
Χαῖρε, τοῦ αὐτοῦ ἡ Παρθένος ἡ πανάμωμος.
Χαῖρε, ἡ γονέων καὶ πατρίδος χωρισθεῖσα
Χαῖρε, ἡ Νυμφίῳ οὐρανίῳ ἁρμοσθεῖσα
Χαῖρε, ἡ τοῖς θείοις ἀεὶ ἐντρυφῶσα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

133 Χαῖρε, ἡ τὰ κάτω ἀεὶ παραφρῶσα,
Χαῖρε, ἡ τὰς παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν καταθραύουσα,
Χαῖρε, ἡ τὰς ~~παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν~~ παραβάσεις φοιτητῶν Σοῦ διορθοῦσα.
Χαῖρε, ἡ εἰρήνην καὶ σοφίαν πλουτοῦσα
Χαῖρε, ἡ εὐσέβειαν καὶ ἁγνείαν ἀσκοῦσα

Χαίροις Μῆτερ Πανάγνε

Ὑμνησαί Σε ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων τὰ πλήθη, ἠνίκα πρὸς θεὸν ἐξεδήμησας. Καὶ κοινὴν χορείαν συστησάμενοι τὸν ἔνθεον ὕμνον Σοι ἔψαλλον προσφωνοῦντες τὸ θεῖον καὶ ἱερώτατον σκῆνος Σου καὶ βοῶντες Ἀλληλούϊα.

Φέγγει τῶν Σῶν θαυμάτων πᾶς σπουδαστὴς εὐφραίνεται καὶ σπόρους παθῶν ἀπαρνεῖται. Ἐθαυμαστώθη γὰρ ἀληθῶς ἐν Σοὶ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ ἡ [illegible] μεγάλως Σε ἐνισχύουσα κατὰ παθῶν [illegible], διὸ Σοι βοῶμεν.

Χαῖρε, ἡμῶν ἡ ἄληκτος εὐφροσύνη
Χαῖρε, τῶν παρθένων ἡ στερρὰ ἀντιλήπτρια.
Χαῖρε, κρηπὶς ὀρθοδόξου φιλοσοφίας,
Χαῖρε, βολὶς μυστικῆς θεολογίας.
Χαῖρε, ἡ τὸ κατ' εἰκόνα θεοῦ τηρήσασα ἀλώβητον,
Χαῖρε, ἡ τὸ πνεῦμα τῆς σαρκὸς δείξασα κρεῖττον
Χαῖρε, ὅτι καὶ θανοῦσα ἀγγέλους ἔσχες ὑμνητάς,
Χαῖρε, ὅτι καὶ ζῶσα ἀνθρώπους εἶχες μιμητάς.
Χαῖρε, ἡ Εὐσέβεια τῷ ἔργῳ καὶ τῷ λόγῳ ὀνομασθεῖσα
Χαῖρε, ξένη καὶ τῇ κτίσει γῇ ὥραξι ἐραθεῖσα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

131

Χαῖρε, ἡ χαρὰ τῶν Μυλαίων καὶ δόξα
Χαῖρε, τῶν αὐτῶν τὸ ὑπερπόθητον χάρμα
Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

Χαίροντες τὴν ἀγγελικὴν ὁσίαν οἱ δῆμοι ἐδέξαντο τὸ πνεῦμά Σου Μῆτερ· καὶ ὁ Χριστός Σε ἐξῆγε ὑπεράνω τῆς ἀναστάσεως καὶ δόξης τῆς Αὐτοῦ μέτοχον ἀπειργάσατο ψάλλουσα σὺν ἀγγέλοις αὐτῷ· Ἀλληλούια.

Ψάλλει δὲ καὶ γεραίρει, ἡ σεπτὴ ὁμήγυρις τὴν Σὴν πανίερον μνήμην ἐνθέως· ὡς ἥλιος γὰρ ἡμεροφανὴς ἐν τῷ σεπτῷ Αὐτῆς ὑψώσεως στερεώματι δᾳδουχοῦσα τὴν ὑφήλιον βοῶσι Σοι ταῦτα·

Χαῖρε, ἡ φαιδρὰ λαμπηδὼν τῆς πίστεως·
Χαῖρε, ἡ ἱερὰ σάλπιγξ τοῦ Πνεύματος,
Χαῖρε, τοῦ Χριστοῦ ἡ μυροφόρος μαθήτρια,
Χαῖρε, τοῦ Αὐτοῦ ἡ θεοφόρος ἀσπίστρια.
Χαῖρε, ἡ τῶν μυροφόρων τὸν χορὸν ἐναριθμηθεῖσα
Χαῖρε, ἡ ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς ἰσωθεῖσα
Χαῖρε, ἡ ἔνδοξος τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος,
Χαῖρε, ἡ ἐκλεκτὴ καὶ πιστὴ Αὐτοῦ ἀκόλουθος.
Χαῖρε, ἡ δι' ἀστέρων Παύλῳ τῷ σοφῷ χρηματισθεῖσα,
Χαῖρε, ἡ δι' ἀγγέλου στέφανον περιτεθεῖσα.
Χαῖρε ἡ ἐξυφάνασα Σαουλῷ σωτήριον ἔνδυμα,
Χαῖρε ἡ κατατρυφῶσα ἀεὶ τὰ κάλλη τὰ ἄρρητα
Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

12

135 Ὦ Πανόλβιε Μῆτερ, θεοτίμητε Ξένη, ἁγίων
Παρθένων ἀκρότης· δέχου ἐκ παρ' ἡμῶν ὑμνούντας
τὸ παρὸν καὶ εὐτελὲς τοῦτο ἐγκώμιον καὶ βράβευε εἰ-
ρήνην ταῖς πρεσβείαις Σου τοῖς συμβοῶσιν Ἀλληλούϊα.

Κανὼν Παρακλητικὸς εἰς τὴν Ὁσίαν
καὶ θεοφόρον μητέρα ἡμῶν Ξένην.

Μετὰ τὸ «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν» τὸ «Κύριε εἰσάκουσον»
εἶτα «Θεὸς Κύριος» καὶ τὰ παρόντα τροπάρια.

ἦχος δ΄. «Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ».

Τῇ θεοφόρῳ οἱ πιστοὶ νῦν προσέλθωμεν οἱ ἐμπεσόντες
τοῖς κακοῖς καὶ βοήσωμεν ἐν ἱεροτρόπῳ λέγοντες καρ-
δίᾳ πιστῶς· πρόφθασον βοήθησον θεομακάριστε Ξέ-
νη, τάχυνον ἐκλύτρωσαι ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ
εἰρηναίαν δώρησαι ζωήν· σὲ γὰρ σκέπην
βεβαίαν κεκτήμεθα.

Δόξα.

Πεποικιλμένη καλλοναῖς σῶν ἀγώνων καὶ λαμπρο-
μένη ταῖς αὐγαῖς τῶν θαυμάτων κόσμῳ νῦν πα-
ρίστασαι τῷ Παντάνακτος θρόνῳ· ὅθεν ἱκετεύουσα
μὴ ἐλλείπῃς Ὁσία ὑπὲρ ἀχρείων δούλων Σου τῶν
ἐκ πόθου τελούντων καὶ εὐφημούντων Σου τὴν ἱερὰν
καὶ φωτοφόρον πανήγυριν ἔνδοξε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε . . . .

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

136

τοῦ Ν. καὶ ἀρχόμεθα τοῦ κανόνος.
οὗ ἡ ἀκροστιχίς.
«Δέχου δέησιν σῶν ἱκετῶν, ὦ Μῆτερ.»
ἦχος πλ. δ΄. «Ἁρματηλάτην Φαραώ».
εἰς ἕκαστον τροπάριον λέγομεν τό «Ὁσία τοῦ Θεοῦ Πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.»

ᾠδὴ α΄.

Διὰ παντοίων πειρασμῶν καὶ θλίψεων τοῦ τῆς ζωῆς Σου καιροῦ διελθοῦσα ξένη ἐπὶ γῆς κατήντησας εἰς ὕψος τὸ μακάριον καὶ οὐράνιον ἔνθα χοροὶ ἀγάλλονται, ᾆσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντες.

Ἐν ὕδασιν εὐσεβείας ἀδιακόπως στερεωθεῖσα καλῶς, τρόποις εὐσεβείας σεαυτὴν ἐκόσμησας. Ὅθεν ἐμὲ ὕδασιν με ἁμαρτίας ὄντα καὶ κινδυνεύοντα σῶσόν με τῇ πρὸς τὸν Θεὸν μεσιτείᾳ Σου.

Δόξα.

Χαριτωθεῖσα ταῖς ἐνθέοις πράξεσι, θείων χαρίτων ἡμῶν τὰς καρδίας πάντων ἔμπλησον πρεσβείαις Σου· ἀμαυρωθέντες πάθεσι καὶ κακαῖς ἁμαρτίαις καὶ τῷ βυθῷ ὀλισθήσαντες, νῦν προσπεφευγότες δεόμεθα.

Καὶ νῦν. «Θεοτοκίον».

Οὐ σιωπήσω τοῦ βοᾶν τρανότατα τὰ μεγαλεῖα τὰ Σά· εἰ μὴ γὰρ Σὺ Κόρη πάντοτε προΐστασο ὑπὲρ ἐμοῦ πρεσβεύουσα τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ Σου τίς ἐκ τοσούτου με κλύδωνος καὶ δεινῶν κινδύνων ἐρρύσατο.

Ὠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἁψῖδος.

Ὑψηλόφρονι γνώμῃ καὶ σταθερᾷ ἔστησας σὺ τὸν πολυμήχανον ὄφιν καὶ ἀπενέκρωσας, δι' ὃ ἡμᾶς λύτρωσαι σατανικαῖς μεθοδείαις αὐτοῦ, καὶ διάσωσον θείᾳ δυνάμει Σου.

Δυναστείαν ἔλυσας σὺ καὶ ἐχθρῶν εἴργασας καὶ τῶν νοσημάτων ἐξαίρεις τὸν καύσωνα, δι' ὃ παθῶν ἡμῶν τὰς ἀλγηδόνας ἐν τάχει ἴασαι δεόμεθα προσπεφευγότες εἰς Σέ.

«Δόξα» Ἐξενώθης τῷ κόσμῳ τῷ πρὸς Χριστὸν ἔρωτι, ξένην βιοτὴν ἐπιδείξασα πανασίδιμε, τοὺς ξενωθέντας ἡμᾶς τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου τάχυνον ἐπίστρεψον ταῖς πρὸς Θεόν Σου εὐχαῖς.

Καὶ νῦν. «Θεοτοκίον».

Ἡ τεκοῦσα ἀσπόρως τὸν Κύριον ἀχράντως, καὶ μητροπρεπῶς ἐν ἀγκάλαις τοῦτον βαστάσασα, αὐτὸν ἱκέτευε τῆς γεένης καταιγίδος τῶν δεινῶν λυτρώσασθαι ἡμᾶς τοὺς δούλους Σου.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους Σου θεοφόρε, ὅτι πάντες πρὸς Σὲ ἐκ ψυχῆς καταφεύγομεν, ~~ὡς ἄρρηκτον τεῖχος καὶ προστασίαν~~ αἰτούμενοι ἱλασμὸν Σαῖς πρεσβείαις.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους Σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες πρὸς Σὲ μετὰ Θεὸν καταφεύγομεν, ὡς ἄρρηκτον τεῖχος καὶ προστασίαν.

Κάθισμα ἦχος β'. «Τὰ ἄνω ζητῶν».

Προθύμως ψυχῇ καὶ πίστει Σοι προστρέχομεν αἰτοῦντες θερμῶς πρεσβειῶν Σου τὸ ἔλεος ἐκ ψυχῆς βοῶντές Σοι· μὴ παρίδῃς ἡμᾶς ἱκετεύοντας, ἀλλὰ γάνηθι ἡμᾶς ἐποπτεύουσα, καὶ ἐκ κινδύνων ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις Σου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ὠδή Δ΄. «Σύ μου ἰσχύς»

Σέ τήν ἁγνήν, Σέ τήν πανένδοξον ἄσπιλον τοῦ Κυρίου νύμφην Καλλιπάρθενον, ἐπικαλούμεθα ἐκ ψυχῆς οἱ βάθει πταισμάτων παντοδαπῶν συμφερόμενοι αἰτοῦντες δωρηθῆναι ἡμῖν τοῖς Σέ τιμῶσι παρά Χριστοῦ τό μέγα ἔλεος.

Ἵνα τήν Σήν ἑορτάζωμεν πανήγυριν, ἵνα σοφῶς Σέ καταγεραίρωμεν, ἵνα ὑμνῶμεν ἐμμελῶς, τούς πόνους καί τά ἆθλα διά Χριστόν ἅπερ ἤνεγκας, δυσώπησον τόν Κτίστην ἡμῶν ἐλεηθῆναι τούς ἐκ ψυχῆς Σέ μακαρίζουσιν.

Δόξα.

Κακούργως ἐπιτεθείς Σοι ὁ ἐχθρός ἐπειρᾶτο Σέ τήν ἀγαθήν καί σωφρονεστάτην καί ἄμεμπτον, ἑλκῦσαι πρός πάθη καί ἡδονάς τάς τοῦ σώματος· ἀλλ' ὡς τοῦτον Παρθένε πανουργίας καθεῖλες, οὕτω καί νῦν με συμπαράταξον.

Καί νῦν. «Θεοτοκίον»

Πανευλαβῶς πρό τῆς εἰκόνος παρίσταμαι τῆς Ἀχράντου τῆς Σῆς Παναμώμητε, ἱκετεύων καί παρακαλῶν μή με ἀπορρίψῃς τοῦ Σοῦ προσώπου τόν ἄθλιον· ἀλλ' οἴκτειρον καί σῶσον ἐκ παντοίας με βλάβης καί κινδύνων καί πάσης κακώσεως.

Ὠδή Ε΄. «Ἵνα τί με ἀπώσω».

Σῶν γονέων ὁ πόθος τό τῆς ψυχῆς Σου ἀδάμαντον ἔσεισε, καί παρέσυρέ Σε, τοῖς αὐτῶν ἐπινοοῦσι κολακεύμασιν, ἀλλ' ἐκραταιώθης τῇ τοῦ Χριστοῦ θείᾳ δυνάμει,

πὸ πάντας ἡμᾶς νῦν κραταίωσον.

Ὡς φρουρὸν κεκτημένοι καὶ πρόμαχον καὶ ῥύστην Σε, ἄμισθον ἐκ ψυχῆς βοῶμεν, τὰς πικρίας ἡμῶν τὴν τῶν θλίψεων κατάργησον Σύ, δροσίζουσα ταῖς Σαῖς πρεσβείαις τὸν Υἱόν σου Θεὸν ἱκετεύουσα. Δόξα.

Νενοσηκότας, Θεόφρον, καὶ ψυχῇ καὶ σώματι κινδυνεύοντας, δραστικῷ φαρμάκῳ καὶ τῇ αἴγλῃ Σοῦ θαυμαστῶν Σεμνὴ ἐπιφάνηθι νῦν καὶ καθ' ἄμφω ὑγίωσον, ἵνα σὺν καὶ πόθῳ ὑμνῶμέν Σε. Καὶ νῦν "Θεοτοκίον"

Ἁμαρτίας ἐπαίρω ἄλλας ἁμαρτίας ὁ τλήμων ἐκάθισε, καὶ ἐπισυνάγω τῆς γεέννης τὸ πῦρ τὸ ἀνύστακτον, ἐν τῇ παναθλίᾳ ἐμοῦ ψυχῇ, ἀλλά με ῥῦσαι πρὸ τῆς πείρας ἐκείνης Παναμώμη.

ᾨδὴ ε΄. "Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ"

Ἰδοῦσαι Σου τὸ ποθεινὸν κάλλος Χριστὲ ἀγαπήσασαι, νεάνιδες αἱ σεπταί, ὀπίσω Σου ἔδραμον, εἰς ὀσμὴν τοῦ μύρου Σου ξένης τῆς θείας ταύτης εὐσημίας.

Κινδύνων παντοδαπῶν καὶ θλίψεων ἐλευθέρωσον, ὁσία πανευγενὴς παρθένων ἀγλάισμα τοὺς προσκαλουμένους Σε καὶ ἐπικαλοῦντας πρεσβειῶν Σου τὸ ἔλεος. Δόξα.

Ἐπιφορὰς ἀλγεινῶν καὶ τρικυμίας πονούμενοι, καὶ σάλῳ πολλῶν κακῶν δεινῶς χειμαζόμενοι, χεῖρα ἡμῖν ὄρεξον πρεσβειῶν Σου θείων, ὅπως εὐχαρίστως λυτρώσῃς.

Καὶ νῦν "Θεοτοκίον".

Ἄλγος με τῶν δεινῶν καὶ τῶν παθῶν ἀμαυρώσαντος,

140

ἐπισκέψασαί με σκυθρωπῶς, Σεμνή, τὸν στάζοντα· προσώχθισαν γὰρ σαφῶς ἔμοι τῶν παθῶν μου, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Ἐπίβλεψον σὺ τὴν κάκωσιν ἡμῶν οὐρανόθεν, καὶ ταῖς πρεσβείαις ἡμᾶς σπαφύλαττε, ὡς ἔχουσα πρὸς Θεὸν παρρησίαν.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Ἐνταῦθα μνημονεύει ὁ ἱερεὺς οὓς βούλεται.

Κοντάκιον.

Καρτερίᾳ Σου τῶν πόνων ἀήττητε, ἐγκρατείᾳ τῆς σαρκὸς καρτερικῶς ἀρθεῖσα, τὸν ἀρχαῖον πολέμιον γενναίως ἐτραυμάτισας. Ὅθεν εὕρηκας ἐν οὐρανοῖς τῶν σῶν πόνων ἀνάδοσιν, τὸν ἀμάραντον στέφανον. Διὸ πρέσβευε τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων καὶ εὐλαβῶς προσκυνούντων, τὴν πανένδοξον μνήμην Σου.

Προκείμενον Ἦχος δ'. τῆς Ὁσίας.

Εἶτα καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι κ.τ.λ.

Ζήτει εὐαγγέλιον τῶν 10 παρθένων.

Μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον "Δόξα Πατρί κ.τ.λ. ἦχος β'.

Ταῖς τῆς θεοφόρου πρεσβείαις ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων. Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

18

141 Ἐλέησόν με ὁ Θεός κατά τό μέγα κτλ.

Ἡ ἐκ ψυχῆς τόν Θεόν ἀγαπήσασα καί πάντα πλοῦτον καταφρονοῦσα καί νῦν ἐν ὑψίστοις ἀγαλλομένη, καί περιχορεύουσα τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ πρέσβευε καί ἡμῖν τόν ἐλεήμονα Θεόν δωρηθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Εἶτα Σῶσον ὁ Θεός τόν λαόν Σου κ.τ.λ.

ᾨδή Ζ΄. Παῖδες Ἑβραίων.

Τοῖς σπαργάνοις ἡ Ρώμη ἐγκαυχᾶται, τά δέ Μέγαρα τοῦ Σοῦ πανσέπτου σκήνους, καί μέλπουσιν ἀεί τήν μνήμην Σου ἑορτάζοντα καί χάριν ἀναρύονται ἀμετρήτων Σου θαυμάτων.

Ὡς ῥόδον ἐν μέσῳ ἀκανθώδους ἀσεβείας ἐξήνθησας ὁσία, καί ἐπλήρωσας σαφῶς τήν πόλιν τῶν Μεγάρων, καί πᾶσαν τήν οἰκουμένην, ταῖς ὀσμαῖς τῶν σῶν θαυμάτων.

Δόξα.

Νάουσαν παντοίων δωρημάτων καί ἀκέστορα ποικίλων νοσημάτων, τά Μέγαρα τρανῶς πλουτοῦντα σέ ὑμνοῦσι, καί δοξολογοῦσι Θεόν εἰς τούς αἰῶνας.

Καί νῦν.

Λύχνον μου σβέσον τῶν παθῶν μου, ἡ γεννήσασα τό φῶς τῆς ἀπαθείας, καί ἐπανάψον ἐμοί τόν λύχνον τῆς ψυχῆς μου, ὡς ἄν ῥυσθείς κραυγάζω Σοι, Χαῖρε Μήτηρ τοῦ Κυρίου.

1421

Ὠδή η'. «Ἑπταπλασίως κάμινον».

Ὡς ἰατρόν πανάριστον καί ταχεῖαν ἀντίληψιν, πάντες οἱ πιστοί Σέ κεκτημένοι Ἔνδοξε, δεινῶν ἐλευθερούμεθα, καί πάσης θλίψεως καί ὀργῆς, Σέ πρός τόν Θεόν προβαλλόμενοι πρέσβυν· βοῶντες εὐχαρίστως, ψυχῇ τε καί καρδίᾳ, χαῖρε ἡμῶν ἡ δόξα καί τῶν Μεγάρων κλέος.

Μεγάρων τά συστήματα εὐσεβῶν Σέ γεραίρουσι, μνήμην Σου τελοῦντα τήν φαιδράν καί εὔσημον· καί ἐκ ψυχῆς δοξάζουσι τόν παρασχόντα Σοι τήν ἰσχύν, κράζοντα αὐτῷ ἐν κατανύξει καρδίας· ὦ Δέσποτα τῶν ὅλων εὐχαῖς τῆς Σῆς Ὁσίας [illegible] ἡμῖν [illegible], ὑμνοῦντα εἰς αἰῶνας.

Δόξα.

Ἡγιασμένη γέγονας καί ψυχῇ τε καί σώματι, ὅλην Σεαυτήν ἐκδοῦσα εἰς τά σκάμματα ἀσκήσεως πανένδοξε· ὅθεν καί κάκωσιν τήν ἡμῶν, ἱκετευτικῶς, μή παρίδῃς Σοί βοῶμεν· ἀξιώσωμεν ἐν τάχει· πρεσβεύουσα Κυρίῳ, ἡμᾶς ἐλευθερωθῆναι ἐκ πάντων τῶν κινδύνων.

Καί νῦν.

Ὄντως Θεόν ἐκύησας, Θεοτόκε Πανάμωμε, σάρκα δι' ἡμᾶς γεγονότα ἐν μήτρᾳ Σου· τοῦτον ἁγνή ἱκέτευε, τοῦ ῥυσθῆναι πάσης ὀργῆς λοιμοῦ καί σεισμοῦ τε καί πολέμου ἀπαραγῆς, ἡμᾶς τούς εὐλαβείᾳ καί πόθῳ προσκυνοῦντας τόν τόκον Σου τόν θεῖον καί Σέ γεραίροντας.

143

ᾨδή δ΄. «Ἐξίσταται ἐπί τούτῳ»

Τεθρίππῳ ἀναβᾶσα τῶν ἀρετῶν ἀνηνέχθης εἰς ὕψος οὐράνιον, καί ἀστραπάς ἐκεῖθεν αὐγάζουσα τῇ Σῇ ψυχῇ, τοῦ Πνεύματος πανσόφου, ἐγγάμως ὡς Σεμνή-νη πανευπρεπής, φωτίζουσα τούς πίστει καί πόθῳ Σέ ὑ-μνοῦντας ὡς τοῦ Χριστοῦ Νύμφην ἀμώμητον.

Ἐν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς σύν ἁγίοις Ἀγγέλοις χορεύουσα ἐκεῖ τῆς γῆς, μέμνησο τῶν δούλων Σου ἐκτενῶς, πρός Κύριον πρεσβεύουσα, συγχώρησιν πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, τόν βίον διελθόντας εἰς τήν ἀνάπαυσιν καταντήσωμεν.

«Δόξα»

Ρανίσι Σου τῶν δακρύων, Μῆτερ Σεμνή, τήν κάμινον σβέσασα, καί νῦν ἡμῶν φλέγον τάς ἀκάνθας τῶν πειρασμῶν, καί εὐφροσύνης πλήρωσον, πάντων τάς καρδίας τῶν εὐσεβῶν, βοώντων Σοι τό χαῖρε, καρδίας κατανύξει μοναζουσῶν τό κλέος καί ἀγαλλίαμα.

«Καί Νῦν»

Σέ θρόνον γινώσκομεν τοῦ Θεοῦ πυρίμορφον ὄντως ~~[illegible]~~, θεόνυμφε, καί νυμφικόν θάλαμον τοῦ πάντων δημιουργοῦ, καί κλίνην πορφυρόχρυσον, ἐν ᾗ ἐπανεπαύσατο ὁ Θεός, ὅν νῦν ἐκδυσωποῦσα, ρυσθῆναι τῶν πταισμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων τούς ἐκ ψυχῆς Σε μεγαλύνοντας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν κ.τ.λ.

141

Μεγαλυνάρια. Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, Ξένην τὴν Ὁσίαν τὴν σεμνὴν τὴν φωταυγῆ, Μεγάλων τὸ κλέος καὶ δόξαν τῶν δικαίων, τὴν νύμφην τοῦ Κυρίου τὴν καλλιπάρθενον.

Χαίροις τῶν Παρθένων ἡ καλλονὴ καὶ τῆς μετανοίας ἀπροσμάχητος ὁδηγός, στήλη σωφροσύνης, κανὼν δὲ τῆς ἀγνείας, Χριστιανῶν τὸ κλέος καὶ ἀγαλλίαμα.

Φύλαττε τὴν ποίμνην Σου τὴν εἰς Σέ, πάσας τὰς ἐλπίδας ἔχουσαν καὶ τιμῶσαν χαρμονικῶς, ἐκ παντὸς κινδύνου καὶ πάσης ἐπηρείας τὴν Σοὶ ἐγκαυχωμένην, Μῆτερ Πολύαθλε.

Διὰ τῆς Σῆς ἐλεημοσύνης, ὦ Ἰησοῦ, βασιλεῦ τοῦ [illegible] πρεσβείαις ἀποστόλων καὶ προφητῶν, καὶ τῆς Σῆς Ὁσίας, καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἡμᾶς τῆς βασιλείας Σου καταξίωσον.

Εἶτα Τρισάγιον καὶ τό·

Ἐλέησον ἡμᾶς.....

Δόξα

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοὶ γὰρ πεποίθαμεν....

Καὶ νῦν.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν....

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

145 Εἶτα τό «Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός κ.τ.λ.» τό «Ἔτι δεόμεθα καί ὑπέρ τοῦ διαφυλαχθῆναι» καί τό «Ἐπάκουσον ἡμῶν κ.τ.λ.».

Εἰς τήν προσκύνησιν δέ ψάλλεται τό παρόν τροπάριον «Πρός τό Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν».

Πάντες ἐκκλίνομεν δρομαίως καί παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, Μῆτερ Πανένδοξε, αἴτησαι πρεσβείας Σου τόν ὑπεράγαθον, ὅπως ἵλεως γένηται, ἡμῖν τοῖς Σοῖς δούλοις, τοῖς παραπικραίνουσιν αὐτόν ἑκάστοτε. Σέ γάρ προβαλλόμεθα πρέσβυν, ~~[illegible]~~ ἔχουσαν πολλήν παῤῥησίαν πρός τόν Σόν Δεσπότην ἀξιόμνηστε.

Δέσποινα πρόσδεξαι τάς δεήσεις τῶν δούλων Σου καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπό πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Τήν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σέ ἀνατίθημι.....

καί γίνεται ἀπόλυσις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

+ Βίος καὶ πολιτεία καὶ ἄσκησις τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Ξένης.

146

Ὁ καινὸς καὶ ξένος τῆς θαυμασίας Ξένης βίος βραχεῖαν μὲν ὡς οἷόν τε καὶ συντετμημένην, ξένην δ' ὅμως καὶ εὐπρεπῆ ἀπαιτεῖ τὴν διήγησιν. Καίτοι δὲ οὕτως ἐπίτομος ὤν, ἀλλ' οὖν πρὸς ἀγῶνας καὶ πόνους καὶ ἀγγελίας λόγον, σχεδὸν τοὺς πάντας ἢ τοὺς πλείονας ὑπερβαίνει.

Αὕτη γὰρ ἡ μακαριωτάτη γυναικῶν, καὶ τὴν γνώμην ἀνδρειοτάτη, τὸ μὲν γένος περίβλεπτος ἦν· ὅσα γε εἰς πατρίδα τε καὶ πατέρας ἀναφέρειν ἔχει. Καὶ γὰρ οἱ μέν, ἐπιφανεῖς ἄγαν· οὐ πλούτῳ καὶ δόξῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοσεβείᾳ γεγόνασιν· ἡ δὲ ἡ περιδοξοτάτη τῶν πόλεων ἡ πρεσβυτέρα φημὶ Ῥώμη καὶ μεγαλώνυμος. Τὸν δὲ βίον, πολλῷ μᾶλλον, ἢ τὸ γένος ἐπιφανής. Ἐκ γὰρ πατέρων τοιούτων, πρώτη τε αὕτη γενομένη καὶ μόνη, ἀξίαν τοῦ γένους ἔσχε καὶ τὴν ἀγωγήν, φιλαρέτως τραφεῖσα καὶ Χριστιανικῶς παιδαγωγηθεῖσα καὶ θεῷ ἀρέσκουσαν πολιτείαν βιώσασα. Ἤδη δὲ καὶ ὥραν ἄγουσα γάμου, μνηστεύεται παρά τοῦ τῶν πολιτῶν περιδόξου καὶ αὐτοῦ ὄντος καὶ κατὰ γένος ὁμοῦ καὶ πλοῦτον τῇ Νύμφῃ συμβαίνοντος.

Οἱ μὲν οὖν τῆς Κόρης πατέρες, οὐδὲν ἔξω ἔχοντες μέμφεσθαι τῇ μνηστείᾳ, ἀλλ' ἀξίαν ἀλλήλων οὖσαν εἰδότες τὴν συζυγίαν, συνέθεντό τε πρὸς τὸ ἔπος καὶ πρὸς γάμους ἀπέβλεψαν. Ὥριστό τε ἡ Κυρία, καὶ πάντα

147 ἤδη ~~ἐ~~τύγχανον ὡρισμένη. Ἡ Ξένη δὲ μεγαλοφρονοῦσα, καὶ κρείττονα ἑαυτὴν ἀξιοῦσα πρὸς ἀθάνατόν τε ἄλλον ἀφορῶσα νυμφίον, τοὺς μὲν περὶ τοῦ φθαρτοῦ τούτου γάμου λόγους ἀκούουσα λήρους ἡγεῖτο, καὶ οὐδὲ πειθομένη αὐτοῖς ὅλως τὴν καρδίαν ἐδίδου, οὐδέ τι γυναικεῖον πάσχουσα. Ἐκείνου δὲ τοῦ νυμφίου μόνου τὴν ψυχὴν ἤρτητο καὶ τῷ αὐτοῦ ἔρωτι τὰς φρένας καὶ τὴν καρδίαν ἰσχυρῶς ἐπέπηκτο, καὶ πρὸς αὐτὸν ὅλην τὴν διάνοιαν ἀπησχόλητο. Διὸ καὶ κλέψαι ἑαυτὴν ἔγνω· καὶ γονεῖς καὶ οἶκον ἀπολιποῦσαν, φυγῇ χρήσασθαι. Τοῦτο δὲ στρέφουσα κατὰ νοῦν πρὸς μὲν τοὺς ἄλλους ἀπόρρητον ἐποιεῖτο· αἳ δὲ τῶν θεραπαινίδων ἤδη συγγενῆ πρὸς αὐτὴν ἔχουσαι τὴν εὔνοιαν καὶ ἄλλως [illegible] πολλοῖς δεδωκυίας ἐξ οὐ κατὰ θεραπαίνας, οὐ κατὰ γυναῖκας ἁπλῶς, εὐάρμοστον αὐταῖς εἶχε τὸ φρόνημα. Ταύτας δὴ προσκαλεσαμένη, ὅρκοις τε προκατειληφυῖα, πάντα γνησίως τὰ τοῦ πράγματος ἐξαγγέλλει, οἷά τε βεβούλευται κατὰ νοῦν καὶ ὅπως διαδρᾶσαι τὸν γάμον ἐκ παντὸς προτεθύμηται. Εἶτα προστίθησιν, ὅτι κἂν αὐταῖς βουλομέναις ᾖ, κοινωνοὺς αὐτὰς τοῦ ἀγαθοῦ τοῦδε σκοποῦ λήψεται. Ταῦτα οὖν ἔλεγε, καὶ ἅμα τὰ προσιστάμενα διεκάθαιρε νουνεχῶς μηδὲν περὶ ἑαυτῆς λέγουσα ἢ περὶ νέας καὶ θαλάμων τεθραμμένης διανοεῖσθαι, μηδὲ δεδοικέναι φησίν, μήποτε καὶ μεταμελήσῃ μοι τοῦ σκοποῦ, καὶ δεινὸν ἐντεῦθεν,

οὐκ ἐμοὶ μόνον, ἀλλὰ ὑμῖν ἐγείρω τὸν κίνδυνον. θαρρῶ δὲ ἀσφαλῶς καὶ πεποιθέναι, ὅτι κἂν βία πᾶσα ἐπέλθοι, κἂν ξίφος, κἂν πῦρ, καὶ θηρία καὶ εἴτι ἄλλο τῶν χαλεπῶν οὐκ ἂν ἡμᾶς τῆς προθέσεως ἐκστήσωσι ταύτης.

Οὕτως εἰπούσης, πείθονται καὶ αὗται μάλα προθύμως καὶ τῷ ἴσῳ σκοπῷ συντίθενται. Καὶ γὰρ ἐθάρρησαν καὶ τοῦτο προσθεῖναι λίαν εὐγενῶς καὶ μεγαλοψύχως, ὅτι κἄν τι τοιοῦτον συμβαίῃ τῶν ἀβουλήτων, προκρῖναι μᾶλλον ἀποθανεῖν σὺν αὐτῇ ἢ χωρὶς οὔσας ἀπολαύειν εὐημερίας. Οὕτως ἀλλήλαις συνδέμεναι καὶ τὰς ψυχὰς καλῶς συναφθεῖσαι, τρεῖς αὗται πρὸς τῇ δεσποίνῃ ἐτύγχανον, τὸ λοιπὸν ὡς ἂν ὁμότιμοι καὶ ὁμόδουλοι. Ἤδη δὲ καὶ ὁμότροποι ἦσαν, ἴσῃ καὶ τῇ σπουδῇ ἐφ' ἑνὶ σκοπῷ τῷ κοινῷ ταττόμεναι, καὶ τούτου κοινῶς ἐρῶσαι καὶ καιρὸν ζητοῦσαι τὸν ἐπιτήδειον, ὃς ἂν αὐταῖς ἀφορμὴν δοίη καὶ ὁμαλὴν τὴν φυγήν. Πλὴν ἀλλὰ καὶ τὰς μεταξὺ ταύτας ἡμέρας οὐκ ἔγνωσαν δι' ἀνέσεως καὶ ῥαθυμίᾳ διενεγκεῖν· ἀλλὰ κακοπαθείᾳ μᾶλλον καὶ πόνοις ἑαυτὰς ἔδωσαν, οἱονεὶ προγυμνάζουσαι καὶ συνήθεις καὶ ἐντριβεῖς ἑαυτὰς πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς ἱδρῶτας ποιοῦσαι.

Ἡ μέντοι δέσποτις αὐτῶν καὶ τῆς καλλίστης ταύτης βουλῆς ἀρχηγός, ἡ μακαρία γυνὴ Ξένη· οἷα δὴ προομαλίζουσα ἐν αὐτῇ τὴν τῆς φυγῆς τρίβον, καὶ ἀπρόσκοπον

ὅλως γενέσθαι παρασκευάζουσα, τὸν γυναικεῖον ἅπαντα κόσμον, ὅσος τε ἐν ἐσθῆτι καὶ ὅσος ἐν ἀργύρῳ τε καὶ χρυσῷ λανθάνουσα τοὺς πατέρας, δι' ἐκείνων δὲ τῶν θεραπαινίδων πρὸς τοὺς πένητας ἐξεφόρει. ἐπειδὴ δὲ καὶ ταῦτα εἶχεν ἐκείνῃ καλῶς καὶ ὁ καιρὸς ἤδη τοῦ γάμου παρῆν, τότε ἐγὼ τὸν τῆς φυγῆς τρόπον ἡ ξένη καὶ αὐταῖς ὑπετίθει· μεταβαλοῦσαι γοῦν τὰς ἐσθῆτας ἔχουσαι ἤδη τὰς τε ψυχὰς ἀνδρικάς, ἀνδρῶν στολὰς μεταμφιασάμεναι· οὕτω λαθοῦσαι τοῦ πυλῶνος ἐξῄεσαν, κλαίουσαι ὁμοῦ καὶ χαίρουσαι, μᾶλλον δὲ καὶ τὰ δάκρυα ἡδονῆς ἦν αὐταῖς ἢ χαρᾶς δάκρυα. ἐξῄεσαν οὖν· "Σὺ γενοῦ μεθ' ἡμῶν, υἱὲ τοῦ Θεοῦ λέγουσαι· καὶ γνώρισον ἡμῖν ὁδόν, ἐν ᾗ πορευσόμεθα· ὅτι πρὸς σὲ τὴν γνώμην ὅλην ἠράμεθα τῇ ψυχῇ."

Πορευομένων δέ, αὖθις ἡ γενναία παραινέσεως πρὸς αὐτὰς ἥπτετο· "μηδὲν ὑμᾶς, λέγουσα, ὦ ἀδελφαί, οὕτω γὰρ ἐγὼ τὸ λοιπὸν ὑμᾶς καλεῖν ἔχω, μηδὲν τῶν γηΐνων ἐπιστρεψάτω πρὸς ἑαυτό, μηδὲ εἰσίτω μηδεμία τῆς καλλίστης βουλῆς μεταμέλεια· οὐδὲν γὰρ μακαριώτερον τῆς ὁδοῦ ταύτης εὕροις ἄν. οὔτε γὰρ τὰ παρόντα σκοποῦμεν, ἔξω παντὸς ὄχλου καὶ ταραγμάτων ἡμεῖς· οὔτε ὑπὲρ τῶν μελλόντων λογίζεσθαι προῃρήμεθα· οὔτε νοῦς καταλαβεῖν αὐτάρκης, οὔτε λόγος εἰπεῖν, ὅσα τοὺς τὴν ὁδὸν ταύτην ἑπομένους περιμένει τὰ ἀγαθά!"

150

Τούτων ἐκεῖναι τῶν λόγων ἀνὰ τὴν πορείαν ἀκούσα-
σαι διεθερμαίνοντο τὰς ψυχάς· καὶ τῇ κατὰ Θεὸν ἐλπί-
δι μᾶλλον ἐρρώννυντο. Πλησίον δέ που γενόμεναι τῆς
θαλάσσης πλοῖον ἐμπαράσκευον ἤδη καὶ ἀποπλεῖν
μέλλον, οὐδὲ τούτου πάντως ἀθεεὶ συμπεσόντος, εὑρί-
σκουσιν· ἐν ᾧ παρεμβᾶσαι καὶ πνεύματος ἐπιφόρου
τυχοῦσαι, τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐν βραχεῖ φθάνουσιν, εἶτα
ἐκεῖθεν ἀπάρασαι πάλιν, παρὰ τῇ νήσῳ τῇ Κῷ γί-
νονται. Πάντα γὰρ ἐποίουν πρὸς τὸ λαθεῖν· καὶ ὥστε ζη-
τουμένας ἀγνώστους γίνεσθαι. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἄλλως
ἤρεσεν αὐταῖς, ἐνταῦθα τῆς ὁδοῦ παύσασθαι καὶ ἀ-
νέσιν δοῦναι καὶ σώματα καὶ ψυχάς· ἅτε πολλὴν ἡσυ-
χίαν ἡ νῆσος παρεῖχεν αὐταῖς ἐπιτηδεία ἐπί τε ἄλλα
καὶ πρὸς τὸ ἀφώρατον πλεῖστα διαφερομένη. Ὡς οὖν
ἐν τῷ ἀσφαλεῖ κατέστησαν, τὸ γυναικεῖον αὖθις ὑ-
πέρχονται σχῆμα· εἶτα οἰκήματα πρός τινα ἰδιάζοντα
τόπον παραλαβοῦσαι μισθοῦ, ἐκεῖ τῆς κατὰ Θεὸν φι-
λοσοφίας ἐπιμελῶς εἴχοντο. Τοῦτο δὲ τῇ Ξένῃ διαφε-
ρόντως τὸ σπουδαζόμενον μηδενὶ γενέσθαι καταφανῆ
μὴ αὐτήν, μήτε τὴν κατὰ Θεὸν ταύτης ἀγωγήν, ἀλλ'
ὅλως τοῖς ἀνθρώποις ἀγνοηθεῖσαν, οὕτω μάλιστα γνω-
στὴ γενέσθαι Θεῷ. Καὶ γὰρ τὴν δὲ φήμην ἄλλως ἐδυ-
σωπεῖτο· ὑπώπτευε δὲ καὶ τὴν τῶν πατέρων ἔρευναν
ἰσχυρῶς· ᾔδει γὰρ ὅτι μὴ ἀμελὲς κτῆμα, μηδὲ ῥᾷστον
ἐνεγκεῖν φιλτάτης παιδὸς ἀπώλειαν φιλοστόργοις πατράσι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ἀλλὰ πρόθυμοι ἂν ἦσαν καὶ αὐτῆς αἵρεσιν πρίασθαι
καὶ ψυχῇ. Καὶ τὰ ταῦτα καὶ ταῖς θεραπαινίσι παρή-
γγελεν, ὅσαι ὧραι καὶ ἄφαλμα, ἥλιος τὸν αὐταῖς ἐπετίθη,
τοῦ μηδενὶ τὸ ἀπόρρητον ἐξειπεῖν. Κἂν τις εἴπῃ, φη-
σίν, ὁ περὶ τοῦ ἐμοῦ ὀνόματος ἐρωτῶν, ὑμεῖς δέ, μηδὲ Εὐ-
σεβίαν ὥσπερ ἄρα καὶ κέκλημαι. ἀλλὰ Ξένην ἤπα-
τε καλεῖσθαι. καὶ γάρ εἰμι, ὡς ὁρᾶτε, Ξένη. καὶ οὕτως
ἂν ὑμῖν γένοιτο ψεύδους τε καθαρὰς εἶναι καὶ ἑαυτὰς
ἀγνώστους τηρεῖν. Καὶ ταῦτα μὲν πρὸς ἐκείνας. Ἐπεὶ δὲ καὶ
τὸν πρὸς σωτηρίαν αὐταῖς ὁδηγησόμενον δεῖ συνοδὸν
ἔχειν εὑρεῖν, οὐκ ἄλλως πως ἢ παρὰ θεοῦ ἐκείνου τυ-
χεῖν ἤθελε. Κλίνασα τὰ γηραρὰ γόνατα καὶ καρδίαν
μετὰ δακρύων προσηύχετο· «Ὁ θεός, λέγουσα, ὁ παν-
«ταχοῦ παρὼν καὶ ἡμᾶς οὕτω πλανωμένας ὁρῶν μὴ παρί-
«δῃς μηδὲ καταλίπῃς. Σὺ οἶδας γὰρ, ἡμεῖς, καὶ οἰκίαν
«καὶ ἀπολιποῦσαι τὸ ξενιτεύειν εἱλόμεθα. Ἀλλὰ Σωτῆρά
«τινα καὶ ὁδηγὸν ἡμῖν ἀπλανῆ εὐδόκησον πέμψαι, ὥσπερ
«Παῦλον Θέκλῃ τὸ πρότερον· ὡς κατακολουθοῦσαι
«καὶ τοῖς τούτου ἴχνεσιν ἐχόμεναι, βαδίσαι καὶ τῷ Σοὶ ἀρέσκον-
«σαι αἱ ταπειναὶ δυνηθῶμεν». Ταῦτα προσευχομένη
εὑρέθη αὐταῖς τὸ τοῦ ᾄσματος «ὡς ὄρθρος ἕτοιμος ὁ θεὸς
καὶ νύκτα τοῦ δυσχεροῦς διαλύων». εὐθὺς γὰρ ἄνθρωπός
τις ὡρᾶτο τοῦ λιμένος ἄρτι πρὸς αὐτὰς ἀνιών, πολιὸς τὴν
θρίχα, τὸ εἶδος ἀσκητικός, τὴν ὄψιν λαμπρός, καὶ ὡς ἂν
τις εἴποι τὸ σύμπαν ἀγγελικός. Τοῦτον ἡ τοῦ Χριστοῦ θερ-

θένος ἰδοῦσα χαρᾶς τε πνευματικῆς ἐπληροῦτο καὶ δραμοῦσα τῶν ποδῶν ἥψατο, δάκρυα μὲν αὐτοὺς καταχέουσα, αἰτουμένη δὲ μὴ παριδεῖν ὅλως, ἀλλὰ προσοχῇ σωτηρίας ἠγιασμέναις, ἢ μὴ μάλιστα διδάσκουσα, παραινοῦσα τὰ πρὸς τὴν εἰς θεὸν γέρουσαν ὁδηγοῦντα ἢ συντελοῦσαν φάναι πάντα ταῖς ξέναις ἧττον γενόμενον.

Καὶ ὁ μοναχὸς οὕτως ἰδὼν ἔχουσαν τὴν Παρθένον, τίνες τε εἶεν, εὐθὺς ἐπηρώτα, καὶ πῶς οὕτως μόναι περὶ τὴν νῆσον ἀλῶνται. Μαθὼν δὲ ὅτι Ῥωμαῖαι μὲν τὸ γένος, ξέναι δὲ τὰ θεοῦ καὶ ἀληθινῆς καὶ ὅτι καὶ τὸ ἐλθεῖν αὐτὰς καὶ ὀφθῆναι τισὶ τῶν ἐνταῦθα, αἰσχύνῃ γέρον εἶτε, καὶ ὁλοψυχοῦσιν ἀνεῖπον. Ἀλλ' ὑμᾶς γε ἔφη καὶ περὶ ἐμοῦ βούλομαι ταῦτα ὑπολαμβάνειν [illegible] ἐγώ, καὶ τοῦ τόπου τούτου παντάπασιν ἀμαθής· ἄρτι τῶν ἱερῶν ἀποστελλομένοις τόπων· ἐκεῖ γὰρ γενόμενος προσευχῆς χάριν, νῦν πρὸς τὴν πατρίδα ἐπανέρχομαι τὴν ἐμήν. Ἤρετο οὖν ἡ μακαρία καὶ ποίας ἂν εἴη πόλεως, τί δὲ καὶ τὸ ἀξίωμα· καὶ γὰρ ἐδόξεν ἐπίσκοπον αὐτὸν εἶναι ὅσον ἀπὸ τοῦ σχήματος ὑπετεινοεῖν. Ὁ δὲ, πατρὶς μὲν ἐμοί, ἔφη, Καρία, πόλις δὲ Μύλασα· σχῆμα δὲ τῇ στολῇ τοιοῦτο τὸ πρεσβύτερόν με εἶναι, καὶ ποίμνης ἡγεῖσθαι δὲ τινος ὀλίγης τοῦ μεγάλου φημὶ τοῦ Χριστοῦ μαθητοῦ Ἀνδρέου, ὄνομα δέ μοι· βούλεσαι γὰρ εἶναι καὶ τοῦτο μαθεῖν, Παῦλος. Τὴν δὲ τὸ "Παῦλος" ἀκούσασαν θάμβος οὐ μικρὸν ἦρε, ὥστε εὐξαμένη ἐκδόσαλον αὐ-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

της τοιαύτης, ὥσπερ δή καί δεῖξαι τοῦ Παύλου φανῆναι,
ταχύτατα τῆς εὐχῆς ὁ Θεός, μᾶλλον δέ καί πρό τῆς εὐχῆς
ἤκουσε ταύτης· ἵνα τό τοῦ Δαβίδ εἴπωμεν ἐν τῇ τῆς καρ-
δίας ἑτοιμασίᾳ. Καί οὕτως ἦν ὁ μέλλων ὀφθήσεσθαι ταύτῃ
Παῦλος, οὐ πράγματος μόνον, ἀλλά καί ὀνόματος αὐ-
τῷ κοινωνῶν. Δακρύων οὖν τοὺς ὀφθαλμούς πλήσασα
πολλήν τῷ μέν Θεῷ τήν εὐχαριστίαν, τῷ δέ Παύλῳ
δέ προσῆγε τήν ἱκετείαν, γενέσθαι αὐτῇ κατά
πνεῦμα πατέρα, καί λοιπόν δή τήν ἐκείνης ὑπελθεῖν πρό-
νοιαν. Ὁ δέ ἐνταῦθα μέν οὔσαις φησίν, οὐδέν τι πλέον ὀ-
νῆσαι, δυνατός ἔσομαι. Ξένος γάρ καί αὐτός, καί κατά
πάροδον ὑμῖν ἐντυχών, καί ἄλλως οὐδέ προσμένειν ἔ-
τι πλεῖον οἷός τ' ἄν· δεῖ γάρ ἐπανελθεῖν με, φησί, τῇ ἐ-
μαυτοῦ ποίμνῃ, ἧς ἀπομεμακρυσμένος. Καί ὑμεῖς δέ,
εἴπερ βουλομέναις ἐστί τοῦτο, ἀπιοῦσιν ἡμῖν ἕπεσθε·
οὕτω γάρ καί αὐτός οὐδέν τῆς κατά δύναμιν ὑμῶν
προνοίας ὀλιγωρῶν ἔσομαι. Ἐπεί οὖν ἀσμένως τόν
τε λόγον ἐδέξαντο καί ἀκολουθεῖν ὑπηγγείλαντο, λα-
βών αὐτάς, εἰς Μύλασαν τήν πόλιν καταίρει· οἰκή-
ματά τε αὐταῖς εὖ ἔχοντα πρός ἡσυχίαν πλησίον
τοῦ ἱεροῦ δίδωσιν· ἔνθα καί οἶκον εὐκτήριον ἡ Ξέ-
νη, Στεφάνῳ τῷ Πρωτομάρτυρι ἀνιστᾷ· ἐντός δέ ὀλίγου
χρόνου ἐκ παρθένων συνίστησι Μοναστήριον, τῶν ἱερῶν
τοῦ Παύλου φροντίδων, καί αὐτό ἀναρτήσασα. Οὐδέ-
νί μέντοι παρέσχε αὐτῆς τό ἑαυτῆς γνώριμον ὑ-

154

κήρυξει τίς τε ἦν, ἢ πόθεν, ἢ δι' ἣν ἄρα τὴν αἰτίαν τῶν
οἰκείων ἀναχωρήσοι, καὶ πῶς δὴ καλοῖτο· ἀλλὰ Ξένη
πρὸς πάντας ἔφασκεν ὀνομάζεσθαι, καὶ τοῦτο αὐτῆς
εἶναι ὄνομα κύριον ἔλεγέ τε καὶ λέγουσα ἔπειθε.
Καὶ Παῦλος δὲ ὁ μακάριος τοῖς ~~[illegible]~~ ἐρωτῶσιν ἐν
τῇ ~~[illegible]~~ Κῶ τῇ νήσῳ λέγων αὐτοῖς ἀναγαγεῖν,
οὐκ ἄδικα λέγων, οὐδὲ ψευδῆ ἐνομίζετο. Ὅθεν δὴ καὶ
τὸ Μοναστήριον αὐτῆς τῶν Κώων ἐλέγετο εἶναι, ἀ-
κολουθοῦντος δηλαδὴ τοῦ ὀνόματος τῇ τῶν πολλῶν δό-
ξῃ καὶ τοῖς ψηφιζομένοις. Κυρίλλου δὲ τοῦ τῆς πόλεως
τὴν ἐπισκοπὴν ἐπιτετραμμένου, ἡνίκα τὸν βίον
ἀπολιπόντος, τῇ πόλει κοινῇ ἐψηφίζετο τὸν τοῦ Κυ-
ρίλλου θρόνον τὸν Παῦλον ἀναλαβεῖν. Ὁ δὴ καὶ τέ-
λος εὐχῆς εἶχε, ἢ τὴν χειροτονίαν οὗτος ἐδέχετο, ἅ-
μα καὶ πρόεδρος οὗτος Μυλάσσης ἀναδειχθείς, πεί-
θει καὶ τὴν Ξένην τοῦ ἱερατικοῦ βαθμοῦ ἀναβῆναι·
καὶ χειροτονεῖ ταύτην διάκονον. Ἥτις, ἐπεὶ τὴν τῆς
διακονίας ἐπιστεύθη τιμήν, ἀξίως μέν, ἀκουσίως δὲ
οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅσοις πόνοις τὸ σῶμα παρέδωκε· καὶ
μάλιστα τρυφῇ πάσῃ τὸ πρότερον καὶ εὐπαθείᾳ συνει-
θισμένον. Καίτοι τίνα ὄντως καὶ ξένον ἡ Ξένη ἐζή-
λωσασα βίον, καὶ οἷον ἄϋλον καὶ ἀσώματον, ὡς καὶ
αὐτοὺς τοὺς δαίμονας πόρρωθεν ἀποφρίσσειν τὴν ἀ-
ποτομίαν τῆς ἀγωγῆς ἢ μηδὲ πλησιάσαι ὅλως ἐκεί-
νῃ τολμᾶν. Ἥτις λύουσα μὲν πολλάκις τὸ πάνυ σύν-

155 τόνον καὶ βραχὺ τῆς ἀσκήσεως οὐκ ἐκτὸς δύο καὶ τριῶν ἑβδόμων ἡμερῶν. Ὅτε δὲ ἀγώνων ἤρξατο καὶ ἀκριβείας ὡς εἰκὸς εἴχετο, καὶ ἐξ ἑπτὰ παρέτεινεν ἄσιτος, νόμῳ μαχομένης φύσεως διὰ τὸν νόμον τοῦ Πνεύματος· καὶ ἦν ἀλλὰ καὶ οὕτως ὀψὲ καὶ μόλις τῇ τροφῇ καθιοῦσα καὶ πρὸς τὸ σῶμα διὰ τὸν σύνδεσμον βλέψασα, οἴνου μὲν καὶ ἐλαίου, λαχάνων τε (ἑψημένων) καὶ ὀσπρίων καὶ πάντων ὡς εἰπεῖν, ὅσα διὰ πυρὸς ἔχει τὴν χρῆσιν, ὅλως ἀπείχετο. Πρὸς δὲ καὶ ὅσα φέρουσιν ὧραι, πάντων ὁμοίως ἄγευστος ἦν. Ἄρτῳ δὲ μόνῳ τὴν χρείαν ἐπλήρου καὶ τούτῳ οὐκ ἀπόνως προσιεμένη· ἀλλὰ τοῖς δάκρυσι βρέχουσα, καὶ ἐσωδῶ τε τοῦ δωματίου προσμάσσουσα, ὡς μηδὲ τὸ ἐσθίειν, ὃ κοινὴ τοῖς φιλοπόνοις ἐστὶ μικρὰ παράκλησις, ἄπονον αὐτῇ εἶναι καὶ κακοπαθείας ἐλεύθερον. Καὶ οὗτος τρόπος τῇ ξένῃ τρυφῆς παρ᾽ ὅλην αὐτῇ τὴν ζωήν. Ὡς καὶ αὐτὴν μετὰ Δαβὶδ τοῦ θείου, σποδὸν ὡσεὶ ἄρτον φαγεῖν καὶ κιρνᾶν τὸ πόμα μετὰ κλαυθμοῦ. Ταῦτα δὲ ποιοῦσα καὶ οὕτως ἄρτον ὀδύνης ἐσθίουσα ἵνα καὶ αὖθις τὰ τοῦ Δαβὶδ φθέγξωμαι, ἢ καὶ τὰς ἄλλας ταῖς ἀδελφαῖς, ἀλλὰ τὰς δύο ταύτης παρέδρους καὶ τῆς ψυχῆς κοινωνοὺς λανθάνειν οὐκ εἶχεν. Καὶ γὰρ ἦσαν κρυφίως τὰ ἐπ᾽ αὐτῇ γινόμενα βλέπουσαι καὶ οὕτως ὥστε ὁρώσας αὐτὰς μὴ ὁρᾶσθαι. Μᾶλλον δὲ οὐχ ὁρῶσαι μόνον, ἀλλὰ καὶ ζηλοῦν κατὰ τὸ δυνατὸν αὐτὰς σπεύδουσαι. Οὕτω δὲ τροφῇ ἔχουσα λίαν ἐν-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

δεινῶς καὶ ἠναγκασμένως, ἅμα μὴ τῷ ὕπνῳ ἄλλως ἐ-
χρῆτο, καὶ οὕτω τὴν βίαν παραμυθεῖτο τοῦ σώματος, καὶ
ὑπὸ πολλῆς ἀσθενείας κάμνον αὐτό, καὶ οἱονεὶ κατα- 156
πίπτον ὑπήρειδέ τε καὶ ἀνελάμβανεν· οὐ μόνον ἀλλὰ
καὶ ἐνήστευε μὲν οὕτω καρτερῶς, ὥστε τοῦτο μόνον ἀρ-
κοῦν εἶναι τὸν τόνον ὑπολύειν τοῦ σώματος· καὶ εἰ μηδὲν
ἕτερον τό τε συντεῖνον εἰς κακοπάθειαν· ἠγρύπνει δὲ
μᾶλλον ἢ ἐνήστευε, καὶ οὕτω κατεπόνει τὴν σάρκα βο-
ηθοῦσα τῷ πνεύματι· καὶ τοῦτο δῆλόν ἐστιν, ἐξ ὧν τὴν εὐ-
χὴν συνήθως ἑαυτὴν ἐπιτρέπουσα ἡλίου πρὸς δυσμὰς
ὄντος οὐ πρότερον, ἢ τὰς ἀδελφὰς συνελθεῖν περὶ τὰς τοῦ ὄρ-
θρου ᾠδὰς εἶχε τὴν εὐχήν· ἀλλ' ἄλλως ὑπ' αὐτῶν ἔξιν ἔτι
καταλαμβάνετο ἠρμένη τὰς χεῖρας· ἄλλοτε δὲ εἰς ἑσπέ-
ραν τῇ γῇ τὰ γόνατα δοῦσα, ἡ ὅλη νὺξ αὐτὴν εἶχε κει-
μένην οὕτω καὶ κλαίουσαν, καὶ θεῷ θερμῶς εὐχομένην.
Καὶ ὃ πάντων θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι τοιοῦτον βίον ἀσκοῦ-
σα, τοιοῦτον εἶχε τὸ φρόνημα ταπεινόν, ὡς μηδένα φη-
μὲ τῶν τὰ πονηρότατα δρώντων, ἐπίσης αὐτῇ δύνασθαι
μετριοφρονεῖν· καὶ ἵνα τἄλλα παρῶ, ὅσα καὶ τὴν ἀκο-
ὴν ἐνοχλήσει διὰ τὸ πλῆθος· ἀλλὰ τά γε ἰδιαίτατα ταύ-
της καὶ ὡς ἂν εἴποις σαφῆ γνωρίσματα ταῖς φιλοθέοις πα-
ραδώσω ψυχαῖς· τὸ καθυπερβάλλον πρᾶον καὶ τὸ μηδέ-
ποτε μηδενὶ φανερὰν γενέσθαι ὀργιζομένην· τὸ τῆς ἀ-
γάπης φιλάδελφόν τε καὶ κηδεμονικόν· τὸ πρὸς κενοδοξί-
αν κομιδῇ μισοπόνηρον· τὸ τῶν ἐνδυμάτων δεινῶς

ἰδιωτικόν καὶ ὁ μηδενὸς ἄλλου τοῦ πρὸς τελετὴν
ζητουμένου. Τοιαῦτα γὰρ τὰ τῆς εὐγενοῦς ἐκείνης αἰ-
σθήματα, οἷα ἂν καὶ τῶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἐπαιτούντων,
ἀσημίως ἔτι ὀφθῆναι φορᾶν. Τὸ τῆς καρδίας ἐσχάλως
νηνεμοῦν τε καὶ ταπεινόν, οὕτω χωρῆσαν εἰς βάθος καὶ πο-
νηθέν, ὡς καὶ δῆλον ἀπὸ τῆς ἔξωθεν γίνεσθαι κατα-
στάσεως, ἐπὶ πᾶσιν ὃ καὶ τετάχθαι πρὸ πάντων ἄξιον,
τὸ σύννουν αὐτῆς καὶ προσευκτικὸν καὶ ἀκριβῶς ἀσταχυ-
τον· ἐξ οὗπερ ἀκολουθοῦν εἶχε, τὸ μηδέποτε ταύτης τοὺς
ὀφθαλμοὺς δακρύων ὁρᾶσθαι κενούς· ἀλλ' ὠδίνειν ἀ-
εὶ καλὰ τὰς ἀεὶ βλυζούσας τῶν ὑδάτων πηγάς. Ταύτης
οὖν τὸν βίον μελλούσης ἀπολιπεῖν, ἑορτὴ μὲν ἦν, ἡ
τοῦ μακαρίου Ἐφραίμ, οὐχ ὁ τοῦ Σύρου ἐκείνου,
ἀλλὰ γνωρίμου ἐκ συνηθείας τῇ πόλει τὸν θρόνον φημὶ
τῶν Μυλασσέων περιφανῶς κοσμήσαντος· ὁ μέντοι ἐπί-
σκοπος Παῦλος, σὺν ἅμα παντὶ τῷ πλήθει τῆς πόλεως
ἐπὶ τὴν λεωνικὴν κώμην ἀπῄει. Ἐκεῖ γὰρ καὶ ὁ ναὸς ἦν,
καὶ τὸ τοῦ θείου Ἐφραὶμ ἀπέκειτο ἱερὸν λείψανον, καὶ τὰ
τῆς ἑορτῆς πάνυ λαμπρῶς ἐτελεῖτο. Ἡ δὲ πάσας αὐτῇ
τὰς ἀδελφὰς μετακλήσεως ποιησαμένη λόγων ἤρχετο
πρὸς αὐτὰς τοιῶνδε, κατὰ τὸ μέτριον ἐχόντων, ἐξ ἔτι
μετρίῳ συγκεκραμένον καὶ τὸ φιλάδελφον. Κυρίαι
μου καὶ ἀδελφαί λέγουσα· ἐγὼ μὲν τὴν πολλὴν ὑ-
μῶν περὶ ἐμὲ κηδεμονίαν, ἀκριβῶς λίαν ἐπίστα-
μαι· καὶ ὅπως ξένης γαλακτίδος οὔσης ἀντελάβε-

σθέ μου τῆς ἀσθενείας, καὶ ἔσω τῶν ἡμετέρων ἔθεσθε
σπλάγχνων· ἢ φιλανθρώπως ἡμᾶς ᾠκειώσασθε, ἀλλά 158
καὶ τὰ νῦν ὑμῶν δέομαι, καὶ σφόδρα δέομαι, μηδ' ἀ-
πιούσης λήθη μνήμην τὴν ἐμὴν δοῦναι. Ἀλλὰ πολ-
λῷ μᾶλλον αὐξῆσαι τὸ φίλτρον καὶ τὴν ἐμὴν μνήμην
ἀνάγραπτον ταῖς ὑμῶν ὁσίαις ἐγχαράξαι ψυχαῖς· καὶ
ἡνίκα δ' ἂν καὶ θεῷ προσεύχησθε, καὶ χεῖρας ὁσίας αἴ-
ρητε πρὸς Αὐτόν, κἀμοῦ τῆς ἐντεύξεως, καὶ τί γὰρ ἄλ-
λο ἡ βούλησις ὑμῶν, εἴπετε μεμνημέναι. Οὕτως ἐγώ
ζῶσα καὶ ἀθάνατος ἔσομαι, καὶ μετὰ τέλος εἴ τις αἴ-
σθησις, διαφερόντως ποθήσομαι· νῦν γάρ, ὡς ὁρᾶτε,
ἔχω, τέλος ἔχει τὰ κατ' ἐμέ· καὶ μέ τις ὀδύνη συνέ-
χει, καὶ φόβος ἄρρητος σπαράττει μου τὴν καρδίαν,
μή μοι γένωνται ἐμπόδιον αἱ πολλαί ἁμαρτίαι μου καὶ
τῆς πρὸς Θεὸν ἀπείρξωσι ἐξόδου· ἀλλ' εὕροιμι τὰς
ὑμῶν ἱερὰς εὐχὰς ὁδηγοὺς ἀγαθὰς καὶ τὴν ὁδόν μοι ταύ-
την εὐμαρίζουσας. Κἀκεῖνο δὲ πάλιν οὐ μετρίως
θράττει μου τὴν ψυχήν, ὅτι καὶ Παύλου τοῦ κοινοῦ
πατρὸς ἀπολέλειμμαι· κἂν οὐδ' αὐτὸς ἄρτι τυγχά-
νει παρών ὑπερευξόμενός μου τῆς ἀποδημίας καὶ
ἀγαθῶν ἐλπίδων οὐκ ἔρημα τὰ ἐκεῖ μοι θήσων.
Ἀλλ' ὑμεῖς γε, ἐλθόντι εἴπατε καὶ ἀνθ' ἡμῶν ἐπιμε-
λῶς πάνυ δεήθητε, μὴ ἐπιλαθέσθαι μου τῆς ξένης,
ἣν αὐτὸς κατὰ τὸν τοῦ Χριστοῦ λόγον συνήγαγε καὶ πρὸς
ταύτην ἤγαγε τὴν ὁδόν. Ταῦτα αὐτῆς λεγούσης

ἀχανές τὸ δάκρυον πάσαις ἀπέρρει τῶν ὀφθαλμῶν·
λύπῃ τε ἀπορρήτῳ τὴν ψυχὴν ἐσπαράττοντο καὶ ἀθυ-
μίᾳ συνείχοντο· καὶ οἱονεὶ κοινῆς μητρὸς ἡ φιλόπαιδος
ἀπιούσης κύκλῳ περιϊστάμεναι τὴν ὀρφανίαν ὠδύρον-
το, πολλῷ δὲ πλέον τῶν δύο θεραπαινίδων αὐτῆς,
αἳ καὶ τῆς ψυχῆς εἶχε καὶ τῆς ἐν τῇ ξένῃ διαγωγῆς κοι-
νωνούς, τὸ πάθος ηὔξετο. Πολλῆς γοῦν αὐτόθι οἰ-
μωγῆς καὶ κλαυθμοῦ καὶ ταράχου συγκινηθέντος, ἐς
ὕστερον καὶ αὐτὴ καὶ δάκρυα θερμὰ κατηνέχθη, πλὴν
ἀλλὰ θᾶττον αὐτή τε ἀνήνεγκε, κἀκείνας παρῄ-
νει τοῦ ὀδυρμοῦ ἀφεμένας ταῦτα εὐτρεπίζειν, καὶ
τοῦτο μᾶλλον σκοπεῖν, ὅπως μὴ ἐν τῷ τέλει, φησί,
[illegible] τὰ ὕστερα· δεῖ γὰρ τὰς φρονίμους
τῶν Παρθένων ζηλῶσαι καὶ τὰς λαμπάδας ἀνάψαι·
καὶ τούτου δεῖσθαι διὰ φροντίδος, ὥστε δὴ καὶ ἔλαιον
ἐν τοῖς ἀγγείοις λαβεῖν. Ἐμέμνητο δὲ καὶ θείων
ῥημάτων· ὅτι μὴ βραδύνει Κύριος· ἥξει γὰρ ἡ
ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης. Ἐπεὶ δὲ καὶ μετὰ τὴν
παραίνεσιν, ἔτι μᾶλλον αὐτὰς εἶχε τὸ πένθος καὶ
τῆς κλίνης λίαν περιπαθῶς εἴχοντο, καὶ οὐδὲ μι-
κρὸν ἀποστῆναι ταύτης ἠνείχοντο, αὕτη χεῖ-
ρας καὶ ὄμματα πρὸς οὐρανὸν ἄρασα καὶ τοῖς τῶν
ὀφθαλμῶν δάκρυσι τὴν ἔνδον διάθεσιν τῆς ψυ-
χῆς ἀπαγγέλλουσα· ὁ Θεός, ἔφη, ὁ πάντα μοι
μέχρι τοῦ νῦν φιλανθρωπότατα γεγονὼς καὶ Πατήρ,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

160

καὶ μήτηρ, καὶ τροφὸς καὶ πατρίς· τὸ μόνον καὶ ἡδὺ
τῆς ξένης ἐμοῦ παραμύθιον, αὐτός με καὶ νῦν εἰς τὴν
ἄνω πατρίδα τὴν ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, παραλαβεῖν
δέσποτα καταξίωσον. Μνήσθητι δὲ καὶ τούτων πα-
σῶν, αἳ κατὰ πνεῦμά μοι ἀδελφικῶς συνηρμό-
σθησαν, καὶ ἀνωτέρας αὐτὰς πάσης ἐνέδρας τοῦ πονη-
ροῦ διατήρησον. Καὶ τούτων δέ μου τῶν δύο τῶν καὶ
ἐξαίρετον ὁμοζύγων ὁ ἀγαθὸς μνήσθητι. Κύριε ὥσπερ
ἐν τῇ προσκαίρῳ ταύτῃ ζωῇ καὶ ψυχῆς ἐμοὶ καὶ πόνων
καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν τῇ ξένῃ κακῶν ἐκοινώνησαν, καὶ
ἀχώριστοι μέχρι τέλους διέμειναν, οὕτω κἀκεῖθεν ἡ-
μᾶς ἀχωρίστους εἶναι ἐν τῇ παρὰ Σοὶ μακαρίᾳ
ἀκαταλύτῳ ζωῇ καταξίωσον. Ταῦτα προσευξαμέ-
νη μικρὸν ἐφώνησεν αὐτῇ τὰς ἀδελφὰς ἥκειν. Οὗπερ
δὴ γενομένου, κἀκείνων ἐλθουσῶν, τῆς κλίνης
ἡ Ξένη διαναστᾶσα, τῇ γῇ συντεταμένως προσκύ-
νει· τῶν δύο θεραπαινίδων ἔμπροσθεν φιλοπόνως
αὐτὰ παραθεωρουμένων· τῆς εὐχῆς οὖν παρατεινο-
μένης ἐπὶ πλεῖστον, ἄθροον ὁρῶσι φῶς τὸν οἶκον πε-
ριλάμψαν φαιδρόν· ἄρρητόν τέ τινος αἰσθόμεναι
εὐωδίας, οὐδενὶ τῶν ἐπὶ γῆς ἀρωμάτων εἰκαζο-
μένης. Τὰς πύλας εὐθὺς ἀνοίγουσι καὶ συνεισε-
λθοῦσαι, ὢ! θείας οἰκονομίας, τὴν μακαρίαν ὁ-
ρῶσι Ξένην μακαρίως ἀποπνεύσασαν, καὶ τὴν πρὸς
ὃν ἐπόθησε Χριστὸν δεξαμένην, ἐκείνης ὥρας,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

38

161 καθ' ἡμέραν Σάββατον ἐνισταμένης.

Ἐξῆλθον οὖν καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἐν κλαυθμῷ καὶ βοῇ συγκαλέσασαι, περιΐσταντό τε αὐτὴν καὶ ἅμα πάσαις ἐκόπτοντο. Ὁ μέντοι θεός, δεῖξαι πᾶσι βουλόμενος ἄνωθεν, οἵαν γῆς ἐν ταῖς τοῦ βίου τοῖσδε δυσμαῖς ἐκρύπτετο, μεγίστην ταύτην μετὰ τέλος θεοσημίᾳ τιμᾷ. Ἤδη γὰρ ἀποχωρούσης αὐτὴν τὴν ψυχήν, μεσούσης ἡμέρας, αἰθρίας τε οὔσης καὶ τοῦ ἡλίου φαιδρότατα λάμποντος, στέφανος οἷος ἐν τῷ οὐρανῷ φαίνεται δι' ἀστέρων τὸν κύκλον περιγραφόμενος· ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ στεφάνου σταυρὸς καθωρᾶτο λαμπροῖς ἄστρασι καὶ αὐτὸς σχηματιζόμενος. Τοῦ θαύματος οὖν οὕτως ἅπασι γενομένου καταφανοῦς, ὁ ἐπίσκοπος Παῦλος ὁ περὶ τὴν [illegible]γων καὶ τὸ παράδοξον τοῦτο θέαμα ὀφθαλμοῖς ἰδίοις παραλαμβάνων, θείῳ πνεύματι κινηθείς, ἡ Κυρία Ξένη πρὸς τοὺς συνειλεγμένους, ἔφη, κεκοίμηται. Καὶ ταύτης ἄρα τὸ σημεῖον τοῦ στεφάνου τοῦτο καὶ τοῦ σταυροῦ. Ἐπεὶ δὲ καὶ τέλος αὐτῷ τὰ τῆς ἱερᾶς εἶχε μυσταγωγίας, κατὰ σπουδὴν ἐκεῖθεν ἀνῄει, συνανῄει δὲ αὐτῷ καὶ ὁ λοιπὸς ἅπας ὄχλος. Εἶτα καὶ τῆς πόλεως ἔνδον γενόμενοι θεωροῦσιν οὐδὲν ὅλως διαμαρτόντα τὸν ἐπίσκοπον τῆς προρρήσεως. Ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τὴν Ξένην ξένην ὄντως γενομένην τῶν ἐγκοσμίων, καθ' ἣν ἤδη καὶ τὸ σημεῖον ἐφάνη. Καὶ ὁ πνευματοφόρος οὗτος ἀνὴρ τὰ περὶ αὐτὴν ἀνεφθέγξατο. Συνέτρεχον οὖν

παμπληθεὶ πάντες, ἄνδρες δηλ. καὶ γυναῖκες, σὺν πολλῇ
τῇ βοῇ καὶ τῷ θαύματι. Δόξα σοι Χριστὲ λέγοντες· δόξα τῷ 162
μὴ λαθεῖν ἐπὶ τῆς γῆς τοιοῦτον εὐδοκήσαντι θησαυρόν. δό-
ξα σοι πάντων δημιουργέ, ὅτι καὶ Μάζαρον τὴν μικρὰν
ἡμῶν καὶ μέχρι καὶ νῦν ἄδοξον πόλιν, οὕτω περιφανῆ
τέθεικας, καὶ τοιούτῳ ἀξιώσας σεμνύνεσθαι κειμηλίῳ.
Καὶ οὕτω μὲν κοινῶς ἅπαντες, πολλῷ δὲ μᾶλλον τὰ πλή-
θη τῶν γυναικῶν. ἅμα μὲν τῷ θερμοτέρῳ κινηθέν-
τα τῆς φύσεως, ἅμα δὲ καὶ τῷ τὴν ὁμογενῆ ἐκείνην οὕ-
τω θαυμαστήν, ἀναφθεῖσαι τὴν ὁρμὴν ἔχουσαι, μεθ' ὁρ-
μῆς οἵας τῷ ἀρχιερεῖ προσῄεσαν. Μὴ κρύψῃς ἡμῶν τὴν
τῆς πόλεως λέγουσαι δόξαν· μὴ καλύψῃς τὸν ἔπαινον,
τὴν Μαργαρίτην μὴ καταχώσῃς, κοινὴν ταύτης τὴν προ-
σκύνησιν ποιησώμεθα· δημοσίᾳ τὸν λύχνον βαστάσωμεν.
Ἠθέλησαν πάντες καὶ σὺν ἀπαιτήματα δὲ τὰ τῶν γυναικῶν,
καὶ συνάθλημα. Ἠθέλησαν ὅσον δοῦλαι τυγχάνομεν Βασι-
λέως. Ἠθέλησαν ἔξωθεν, θυσίασοι καὶ ἐνθουσιῶσαι τὰ πρό-
σωπα καταφιλήσωσαν. Ἐγνώρισαν, τίς ὁ ζωγραφηθεὶς ὑπ'
αὐτῶν καὶ ἠγάσθησαν. Αἱ μὲν οὖν γυναῖκες οὕτως.
Ὁ δέ γε ἐπίσκοπος τῇ κλίνῃ τε προσελθὼν καὶ αὐχένα
κλίνας μεθ' ὅσης ἂν εἴποις τῆς αἰδοῦς καὶ τῆς εὐλαβείας
τῷ σώματι προσκυνεῖ· πρὸς δὲ καὶ ὁ λοιπὸς τῶν ἱερέων
χορὸς καὶ κλῆρος ἅπας τῇ κειμένῃ τὴν ἴσην προσῆ-
γον τιμήν. Καὶ οὕτω τὴν κλίνην ἀναβαστάσαντες ὑπὸ
πολλῷ τῷ φωτὶ τῶν λαμπάδων καὶ τοῖς ἀρώμασι ἀνὰ μέ-

σου ἦγον τῆς πόλεως. ὁ δὲ τοῦ ἀστέρος ἐκεῖνος Στέφα-
νος, καὶ σὺν αὐτῷ δήπου ὁ Σταυρός γενομένης μετὰ τῆς
κλίνης καὶ αὐτὸς ἤθελο, ἀνισταμένης δὲ δῆλος τοῦ ἐξη-
κός ἢ μονονουχὶ τὴν κλίνην παραδεικνὺς καὶ φθεγγό-
μενος, ὅτι διὰ ταύτην ἐκεῖνος καὶ ὑπ' αὐτῇ ὁδηγῷ τὴν
ἰδίαν κινήσοι τε καὶ στήσειν· οὕτως ποιεῖ. Ὁ δὲ λόγος
τοῦ θαύματος καὶ τοὺς ἔξω συνοδάζοντας σπουδῇ περιήει
καὶ πάντες συνέτρεχον εὐθὺς διασώμενοι ὡς μικροῦ
τὴν πόλιν χενοχωρεῖσθαι τοῖς πλήθεσι. Πᾶσαν οὖν
σθένος ἐκείνην τὴν νύκτα διαγρυπνήσαντες, ἥτις καὶ
κύρια τῆς ἡμέρας τοῦ, [illegible] καὶ ἰάσεις ὁμοῦ
τελουμένας. Πᾶς γάρ, ὅστις ὁ χρονίᾳ νόσῳ ἢ πάθει ἀνη-
κέστῳ [illegible], οὐ πόνων ἐδεῖτο πολλῶν, οὐ [illegible]
ἴαν, οὐ χρόνου τε καὶ δαπάνης, ἀλλὰ προσεγγίσαι
μόνον τῇ κλίνῃ καὶ ἅψασθαι· καὶ ἡ ἀφὴ παντός τοῦ
εὐθὺς ἀπαλλαγὴ τοῦ πιέζοντος. Ἡμέρας οὖν ἤδη
διαλαμψάσης καὶ τρίτης ἐξιούσης ὥρας, ἐπὶ τὸν τόπον
κατέλαβον, ὃς σύνεισι μὲν ἐκαλεῖτο, πρὸς τὸ νότιον
δὲ τῆς πόλεως διάκειται μέρει, ἔνθα δὴ καὶ ἡ ξένη
ταφῆς ἰσχὺν ἐνεσκήψασα τοῦ, θάπτουσι ταύτην.
νόμῳ μὲν θανάτου τῇ γῇ κρυπτομένην, λόγῳ δὲ ἀ-
ρετῆς πανταχόσε κηρυττομένην. Ἐθεωρεῖτο δ' αὖθις
ὅτε κύκνος καὶ ὁ Σταυρός τὰ ὅμοια δρῶν, συνοδεύ-
οντε τῇ κλίνῃ καὶ ἱσταμένης ἱστάμενος. Ἅμα δὲ τῷ
κρυβῆναι ταύτην τῇ γῇ καὶ αὐτὸς κρυβεὶς καὶ μη-

κεῖται δῆλος μηδενὶ γενόμενος. Οὕτως οὐ μόνον ταύτην
καταθέντες, καὶ ὥσπερ εἰκὸς τὸ μυρίσαντες τὰς ἐπικειμέ-
νας τῷ λειψάνῳ σινδόνας περιμάχητον αὐτοῖς ὑποιοῦ-
το χρῆμα, ὁ ἐπίσκοπος δηλαδὴ καὶ οἱ παρεστῶτες. Καὶ
ὥσπερ τινὰ κλῆρον ἐξ ἀλλήλων διανεμάμενοι παθῶν
ἅμα καὶ νοσημάτων τὸ παντὸς ἑτέρου λυσσοῦντος ἀπαλ-
λαγὴν ἔχειν δι' ἐκείνων ἐπίσχεσιν, καὶ τῶν ἐλπίδων οὐ
διεψεύσθησαν. Ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ τόπος ἰάσεων ἀπείρων,
ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν αὐτῆς κρύπτειν κομισθὲν σῶμα, δι-
ασκορπεῖ ἀκενωτότατος καὶ ἀδαπάνητος. Οὐ πολὺς ὁ με-
ταξὺ χρόνος καὶ αἱ πισταὶ ταύτης θεράπαιναι, αἱ τοῦ θεοῦ
δὲ μᾶλλον ὡς ἄριστοι δοῦλαι, τὸν βίον ἀπολιμπάνουσι.
αἱ πρὸς τοῦ [illegible] τῆς δεσποίνης [illegible]
μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἀληθείας ἢ ἀπὸ τοῖς νόμοις ταπεινώσε-
ως οἰκονομηθεῖσαι, δείκνυνται. Καὶ τὸ ἐν ταὐτῷ καὶ τὰ
τῆς εὐνοίας καὶ τὰ τῆς στοργῆς διὰ τῆς ἐγγύτητος,
καὶ τὰ τῆς δουλείας πάλιν καὶ τὰ τῆς ὑποταγῆς διὰ
τῆς τάξεως ὑποφαίνονται. Ὧν τῆς πρώτης θανούσης
οὐδὲν περὶ τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς ἀποκαλυφθείσης· ἐπεὶ
καὶ ἡ δευτέρα μετὰ μικρὸν ἔμελλεν ἀποθνήσκειν,
ὅρκοις τε ἔτι μάλιστα φρικτοῖς, αἱ ἀδελφαὶ ταύτην
καταλαβοῦσαι, μηδὲν τῶν γενομένων ἀποκρύψαι
παρασκευάζουσι· καὶ εὐθὺς πάντα ἐκεῖνα δημοσιεύ-
κῶς ἐξελαλήθη, ὅθεν τε ὥρμητο ἡ ἁγία καὶ ὁποίοις
παρατάξεσιν ἐπισήμοις ἐχρήσατο. Τίς τε ὁ τῆς πλάνης

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

αὕτη καὶ τῆς ψυχῆς λόγος· ὅτι θεοῦ ἄμαχος ἔρως,
δι' ὃν καὶ πόνους ὑπερφυεῖς, καὶ τὴν ἄμετρον ἠνέσχε-
το κακοπάθειαν. καὶ τί τὸ κυρίως αὐτῆς ὄνομα,
ὅτι Εὐσεβία· τοῦτο γὰρ ἀπὸ τοῦ θείου βαπτίσματος
ὠνομάζετο· τὸ δὲ καλεῖσθαι Ξένη, ἐπιθετικῶς ἐκεί-
νη φερωνύμως δὲ μᾶλλον εἰπεῖν, διὰ τὸ ξενωθῆναι τῶν
τοῦ κόσμου προείλετο καὶ ἵνα λάθῃ μᾶλλον ἢ τὸ λαθεῖν
ἀγαπήσασα.

Ὀλίγαις δὲ ὕστερον ἡμέραις καὶ ὁ μακαριώτατος Παῦ-
λος ἐκεῖθεν μετανίσταται· ποιμὴν ἀγαθὸς φανεὶς γενό-
μενος καὶ θαύμασι τὸν ἑαυτοῦ βίον μετὰ θάνατον στι-
ζωσάμενος. Καὶ πολὺ μετὰ τὴν ἄλλων καὶ αὐτὸν ἡ
Μύλασσα πόλις καὶ τὸ τοῦ ἀποστόλου ἱερὸν Ἀνδρέου
τὸ τούτου νεκρὸν ὡς ἱερὸν ἀποδέχεται.

Κἀν νῦν εἰσὶ τῇ Μυλάσῃ κόσμος, πύργοι ἄρρηκτοι,
ἀδάπανοι θησαυροὶ καὶ πάντων ἀγαθῶν χορηγοί.
Εἰς δόξαν πατρός, υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύμα-
τος· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων. Ἀμήν. +

+ τέλος τοῦ τῆς ὁσίας Ξένης βίου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ